

LA MULȚI ANI!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6102 | 8 PAGINI — 30 BANI | MARTI 31 DECEMBRIE 1968

AN NOU, AN BUN, IȚI DORIM, ROMÂNIE!

Sfârșit de an... Inceput de an...

De câteva zile s-a pornit să ningă și țara a îmbrăcat haina ei albă. Îi vedem parcă mai bine, mai proaspăt chipul. Jară harnică. Jară demnă. Jară muncitoare. Jară cu dinamism de industrie în necontenită desfășurare și belșug de ogoare bine semănate. Jară cu gânduri bune, cu bărbați și femei în inimile cărora sălășluiește flacăra omeniei, pasiunea muncii și a creației, mândria că aparțin acestui pământ, pe care-l fac să înflorească mereu. Jară care știe să înfunde o mină puternică de prieten și care știe să-și întimpece prietenesele ospătele. În pragul caselor ei de liniștiți și bucurii omenești, venim azi — milioanele de tineri — să aducem omagiul profund al dragostei noastre fierbinți, recunoștință pentru darurile sale neasemuite, urarea pentru viitor, purtată din inimă în inimă:

An nou, an bun îți dorim, Românie!

De douăzeci și patru de ani, urările noastre sînt întotdeauna însoțite de bucuria izbînzilor, de certitudinile și proiectele îndrăznețe de viitor. Am devenit — iluminată de marile planuri ale partidului — un popor de vizionari. Știm bine ce vrem, ne cunoaștem valoarea și forțele, am învățat să visăm și, în același timp, să echilibrăm visul cu viața, aspirația cu puterea înfăptuirii. Am învățat, în acest

(Continuare în pag. a II-a)

Desen de MIHU VULGĂNESCU

NOI, ÎN 1969

TINERETUL — PARTICIPANT ACTIV LA TOATE ACȚIUNILE ÎNTRERINSE DE PARTID

Interviu cu tovarășul ION ILIESCU,
prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru
problemele tineretului

Not, în 1969. Not, adică o generație. Cea mai tânără. Acea care este numită, folosindu-se o expresie care ne luminează de bucurie și ne încarcă de sentimentul unor mari răspunderi, „cittorul României socialiste”. Pe umerii noștri, poate nematurități suficiente, dar destul de puternici ca să poată sprijini o bună parte din ceea ce se cuprinde între însemnele stemei de bogății a țării, fiecare an trece oprindu-se pentru trei sute șizeci și cinci de zile, spunându-ne că acestea sînt ale muncii, ale învătăturii, ale creației, în primul rînd. Sub conducerea partidului, prin grija lui, ANII NOȘTRI—VISURI devin cu certitudine matematică a marilor ordonațoare, AN—IMPLINIRI. Trecurile de la un an la altul sînt prilejuri de mari confirmări ale acestui adevăr — creștem o dată cu țara — noi, fiii ei, constructorii ei.

Cum vom arăta în 1969? Care vor fi principalele noastre preocupări ca membri ai organizației comuniste de tineret? L-am rugat pe tovarășul ION ILIESCU, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, să ne contureze câteva dintre proiectele esențiale pe care organizația U.T.C. și le propune pentru anul nou.

— Răspunzînd invitației zărilor și, prin zăor, generației tinere a patriei noastre, aș vrea să mă opresc o clipă la ceea ce anul pe care îl încheiem astăzi însemnat pentru Uniunea Tineretului Comunist, pentru tot tineretul nostru. Pe plan gene-

ral, 1968 a fost un an de bogate realizări — în economie, în știință, în cultură. Activitatea multilaterală — desfășurată de partid pentru înfăptuirea hotărîrilor Conferinței Naționale a partidului, măsurile de perfecționare a conducerii vieții eco-

(Continuare în pag. a II-a)

PRESTIGIUL UZINEI — PRESTIGIUL NOSTRU

Fiecare an înseamnă frămîntări, căutări, satisfacții. Toate păstrînd în ele semnul distinctiv al noului. Nou însemnînd de fiecare dată programul de activitate la a cărui îndeplinire sîntem chemați să participăm.

1969 înseamnă pentru Uzina constructoare de mașini Resita, întreprindere la care lucrez în cadrul turnătoriei de oțel, o perioadă de timp încărcată de semnificații. Este al patrulea an al cincinalului. Avem cu totuși obligația de a ridica la nivelul superior.

Ing. NICOLAE BIRLIBA
Oțelăria specială U.C.M.
Resița
(Continuare în pag. a II-a)

ÎNȚĂLNIRI ALE CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT LA COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Cu reprezentanții organizațiilor de masă și obștești

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Virgil Trofin, Constantin Drăgan, Janos Fazekas și Vasile Vilcu, s-au înfăptuit luni dimineața, în sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român, cu reprezentanții organizațiilor de masă și obștești din țara noastră.

În cursul înfăptuirii au luat cuvîntul tovarășii Gheorghe Apostol, președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor, Vasile Vilcu, președintele Consiliului Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție, Ion Iliescu, prim-secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, Istvan Peterfi, președintele Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară, Suzana Gădes, președinta Consiliului Național al femeilor, Simion Bughici, președintele Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum, Anghel Alexe, președintele Consiliului Național pentru Educație Fi-

zică și Sport, Eduard Eisenburger, președintele Consiliului oamenilor muncii de naționalitate germană, Mircea Angelescu, președintele Uniunii Asociațiilor studenților din România, Dumitru Simulescu, vicepreședinte al Uniunii Centrale a Cooperativelor Mestesugărești, Virgil Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Nicolae Cloroiu, vicepreședinte al Comitetului foștilor deținuți antifasciști, și Sanda Rancheș, secretar al Comitetului național pentru apărarea păcii.

Vorbitorii au exprimat ațasamentul deplin al clasei muncitoare, țărănimii cooperatiste, intelectualității, tineretului, femeilor, al tuturor oamenilor muncii din România socialistă, fără deosebire de naționalitate, față de politica Partidului Comunist Român, hotărîrea lor de a dezvolta succesele obținute pînă în prezent în toate domeniile economice, ale vieții social-culturale, de a milita neabătut pentru înfăptuirea mărețului

(Continuare în pag. a III-a)

Cu reprezentanții colectivelor de oameni ai muncii din Capitală

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin și Dumitru Popa, s-au înfăptuit luni la amiază, la sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român, cu reprezentanți ai oamenilor muncii din marile întreprinderi industriale și șantiere de construcții ale Capitalei.

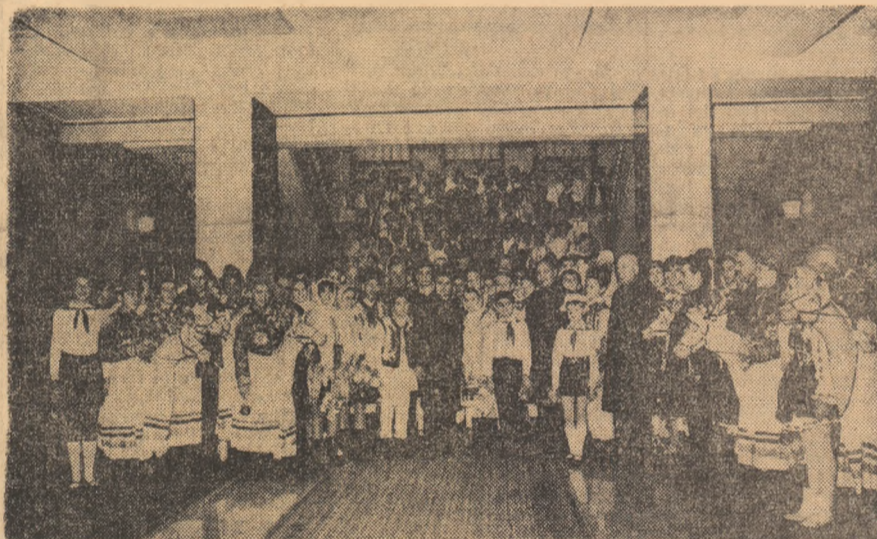
În cadrul înfăptuirii au luat cuvîntul tovarășii Dumitru Popa, prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., Aurel Bozgan, directorul general al Fabricii de mașini-unelte și agregate București, Marian Avram, muncitor la Uzinele „23 August”, Jan Beiu, directorul Uzinei de utaj chimic „Grivița Roșie”, Iosif Steinbach, director general al Fabricii de confecții și tricotaje București, Constantin Popa, directorul Întreprinderii de construcții și montaje nr. 2,

Nicolae Anghel, maistru la Uzinele „Vulcan”, Ion Cosma, prim-vicepreședinte al Consiliului popular al municipiului București, Maria Diaconu, președinta Comitetului sindical de la Întreprinderea „Dacia”, Ermil Bălățică, inginer la Uzinele „Laromet”, Doina Didiv, inginer la Fabrica de piese radio și semiconductori Băneasa, Nicolae Dragomir, directorul general al Uzinei „Electromagnetica”.

Vorbitorii au relevat succesele înregistrate în anul care se încheie în diferitele sectoare de activitate ale Capitalei, acestea constituind o dovadă a realizării planului cincinal, a faptului că programul elaborat de Congresul al IX-lea al partidului corespunde pe deplin condițiilor și posibilităților țării noastre. Ei au exprimat, totodată, hotărîrea fermă a colectivelor în care lucrează de a munci neobosit pentru tra-

(Continuare în pag. a III-a)

Pionieri și școlari au adus tradiționalele urări de Anul Nou conducătorilor de partid și de stat

Si cu flori de bujor
Că ne face viitor de aur,
măreț viitor —
Ia-n mai ziceți flăcăi nădrăvani!

„Întru mulți ani!”
Plușorul cuprinde și
cuvinte prin care pionierii
se leagă pentru ziua de
mine:

Că vom învăța necontenit
Cu inima spre țară și
partid,

Cu ochii pe carte,
Cu gîndul în viitorul
parte,

Cu mîna dreaptă lîngă că-
limară
Și gîndul totdeauna la
țară,

Cu mîna dreaptă pe con-
dei
Și-n cugete cu leninistele
idei,

Sub steaguri tricolore și
roșii
In gînd cu strămoșii,
Cu pașii
Totdeauna în rînd cu ur-
mașii.

Glasurile micilor colindă-
tori se împletesc cu clinche-
tul clopoțelilor, cu sunetul
buhaiului, cu pocnetele de
bici. Din alaiul pionieresc
nu lipsesc nici celelalte
obiecte tradiționale de
iarnă: țepura, sorcova, că-
țuții.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu
a mulțumit entuziaștilor colin-
dători pentru cuvintele rostite,
le-a urat lor, ca și tuturor școlari-
lor patriei noastre, cop-
pilarie frumoasă, fericită, re-
zultate cit mai bune la învă-
tătură, o viață tot mai îmbel-
sugată în societatea noastră
socialistă. Să creșteți și să în-
vățați, a spus secretarul ge-
neral al C.C. al P.C.R., pentru
a continua opera părinților, a
înaintașilor voștri, pentru a fa-
ce patria tot mai prosperă și
mai frumoasă.

După data trîmbițelor, colin-
dătorilor le-au fost oferite
covrigi și mere, bom-
boane, nuci și portocale.

Ieri, în fața sediului Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnaraș, Chivu Stoica, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ilie Verdet, Janos Fazekas, Gheorghe Radulescu, Leonte Răutu, Vasile Vilcu, Dumitru Popescu au primit un grup de pionieri și școlari din Capitală, care au venit să aducă conducerii de partid și de stat tradiționalele urări de fericire și sănătate pentru anul nou.

În pluşorul pe care l-au recitat, micii colindători au exprimat, în numele celor peste trei milioane de școlari ai țării, mulțumirile cele mai fierbinți partidului comunist pentru copilăria luminoasă pe care o trăiesc în patria noastră socialistă tot mai înfloritoare.

Deasupra tuturor se înal-

ță caldele urări ale colindă-
torilor:

Pentru fericire și liber-
tate,

Pentru bucuriile care în
suflet rămîn,
Mulțumim Partidului Com-
unist Român.

Adresîndu-se secretarului general al C.C. al P.C.R., unul din colindători spune:

Să mai facem o urare ca
o vîpaie

Pentru iubitul nostru to-
varăș, Ceaușescu Nicolae,
Sorcoviți-l cu floare de
măr

Că-i iubitor de oameni și
de adevăr,
Sorcoviți-l cu flori de ci-
coare

Că-i iubitor de țară de
sine stătătoare —
Sorcoviți-l cu floare de
crini,

Că ne face anii lumini
Sorcoviți-l cu spic înspi-
cat

Că ne face traiul bogat

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, a primit pe șefii misiunilor diplomatice

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, Emil Bodnaraș, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, au primit în ziua de 30 decembrie, la Palatul Consiliului de Stat, pe șefii misiunilor diplomatice acreditați în Republica Socialistă România, care au prezentat felicitări cu prilejul Anului Nou.

Au luat parte Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, adjunctul ai mi-

nistrului.

dorilor: R.P. Bulgaria — Gheorghe Bogdanov, R.D. Vietnam — Hoang Tu, Italiei — Nicolo Moscato, R.P. Ungare — Jozsef Vince, R.D. Germane — Ewald Moldt, R.S.F. Iugoslavia — Jakša Petrici, Elveției — Charles Albert Dubois, R.P. Albania — Iosif Pogace, Iranului — Soltan H. V. Sanandaji, R.P.D. Coreea — Kim The Hi, Greciei — Jean Ch. Cambiotis, Turciei — Kâmuran Gûrtin, Indiei — A. S. Mehta, R.F. a Germaniei — Erich Strâltan, Republicii Islamice Pakistan — Jamsheed K. A. Marker, Suediei — Baron Carl Rappe, Belgiei — Jan Adriaenssen, Finlandei — Kaarlo Veikko Makela, R.P. Polone — Jaromir Ocheduzko, R.S. Cehoslovace — Karel

Kurka, Indoneziei — Hamzah Atmohandojo, Republicii Arabe Unite — Moustapha Moukhtar, R. P. Mongole — Damdionerenghiin Bataa, Republicii Cuba — Jesus Barreiro Gonzalez; miniștrii: Israelului — Eliezer Moron, Braziliei — Marcos Antonio De Salvo Coimbra; șeful Reprezentanței permanente a Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud — Nguyen Due Van; înscărcinați cu afaceri ai Republicii Chile — Rolando Stein, R.P. Chineze — Ma Siu-Sin, Republicii Orientale a Uruguayului — Juan Carlos Nâdal Jaume, Republicii Venezuela — Rafael Leon Morales, Republicii Irak — Jamil

(Continuare în pag. a III-a)

DOINA MARINESCU
studentă în anul V
la Institutul politehnic
din București
(Continuare în pag. a II-a)

ÎNȚĂLNIRILE ALE CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT LA COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Cu reprezentanții organizațiilor de masă și obștești

Cu cadre didactice din centrul universitar București

condiții materiale mai bune ca- drelor didactice pentru a se pu- tea consacra, cu eforturi sporite, dezvoltării învățământului nostru. Avem convingerea că măsura lu- tă va fi înțeleasă în acest sens, că ea va genera rezultate tot mai bune în activitatea tuturor tova- rășilor din învățămînt și va face

să sporească contribuția lor la dezvoltarea societății noastre. In încheiere, tovarășul Nicolae Ceaușescu a urat cadre- lor didactice să continue să lu- teze în activitatea închinată formării tineretului patriei, să se strădu- iască să crească nivelul știin- țelor, să-și perfecționeze știin- țele, să-și îmbunătățească condi- ționarea și un bun.

GENERAȚIA TÎNĂRĂ ÎN PRIMELE RÎNDURI ALE ÎNTERECERII

INIȚIATIVA CONFERINTELOR JUDEȚENE PRAHOVA ȘI TELEORMAN ÎMBRĂȚIȘATE DE ALTE ORGANIZAȚII U.T.C.

DUMITRU GHERGHIȘAN

prim-secretar al Comitetului municipal București al U.T.C.

Maî întâi, aș vrea să menționez că tineretul din municipiul nostru se mîndrește cu faptul că ampla acțiune de mobilizare a tuturor rezervelor materiale și umane pentru realizarea și depășirea sarcinilor planului pe 1969, insuficiența întrecere care a cuprins întreaga țară, își are ca puncte de plecare și cele două chemări lansate de Conferința municipală București a P.C.R. și de institutele de cercetări și proiectări din sectorul VII al Capitalei. Am participat la Conferința municipală de partid și chiar aici, făcîndu-mă purtătorul de cuvînt al celor peste 200.000 de membri ai organizației noastre, al tuturor tinerilor din întreprinderile și instituțiile municipiului, am exprimat deplina adevărată angajament conținut în chemări. Ne-am angajat ca la realizarea lor să participăm întreg tineretul, să lansăm o amplă acțiune în cadrul organizației pentru intensifi- carea eforturilor de mobilizare a tinerilor la îndeplinirea sar- cinilor ce revin industriei Capitalei.

Educația prin muncă și pentru muncă, creșterea contribuției fiecărui tînar la dezvoltarea avuției materiale a constituit și pînă acum una din preocupările noastre centrale. Reflectarea ei directă o constituie realizarea dobîndite în îndeplinirea sar- cinilor de producție, faptul că în întreprinderile cu un înalt grad de tehnicitate ale Capitalei tinerii și-au dovedit receptivitatea față de înveștile tehnice, au răspuns cu competență și promptitudine la exigențele pe care le ridică astăzi procesul industrial. Peste 49 de mii de tineri din întreprinderile indus- triale s-au situat în primele rînduri ale întrecerii socialiste desfășurate în anul 1968. În domeniul muncii patriotice, reali- zările obținute reprezintă aproape dublul angajamentului pe care ni l-am luat. Tinerii au contribuit la construirea unor obiective economice și social-culturale, la înfrumusețarea Capita- lei. Aproape 9.000 de elevi și studenți au lucrat, în perioada vacanței de vară, la stringerea recoltei pe șantierul național ale autostrăzii București-Pitești și Aeroportul Otopeni, la alte obiective. Colectarea a peste 67.000 tone metale vechi, împreună cu celelalte realizări, ne-au adus cîntec ca organizația noastră să primească drapelul jubilar oferit de C.C. al U.T.C. la a XX-a aniversare a deschiderii Șantierului național al tineretului Bumbest-Liverzi.

Chemările celor două organizații județene — PRAHOVA și TELEORMAN — ale U.T.C. către organizațiile județene U.T.C. către toți tinerii țării, găsesc în organizația noastră, în rîndul tineretului din Capitală deplină adevărată. La Conferința munici- pală care va avea loc în curînd, dezbătînd sarcinile ce ne revin nouă, tineretului, ne vom stabili obiective concrete, vom adopta un amplu și mobilizator program care să dea dimen- siunea exactă a participării noastre la întrecerea ce se des- fășoară între organizațiile județene ale partidului.

Aceste angajamente vor jalona preocupările noastre în an- trenarea tinerilor la: îndeplinirea exemplară a sarcinilor de producție, realizarea unor produse cu înalți indici calitativi, creșterea productivității muncii, reducerea consumurilor specifice de materii prime și materiale, creșterea conținutului a gradului de eficiență economică a activității industriale. Își vor găsi în aceste angajamente o continuare la nivel superior cele mai bune experiențe, cele mai bune metode prin care ne pre- ocupăm de înfrîngerea disciplinelor tinerilor în producție, se vor finaliza îndatoririle noastre, de a ne ocupa mai bine de pro- blemele de muncă și de viață ale tinerilor, de a desfășura o amplă acțiune în rîndurile tinerilor pentru însușirea științei și tehnicii. Răspunsul pe care îl vom da celor două chemări va oglindi rezervele, posibilitățile de a obține rezultate și mai bune în munca patriotică, antrenînd tinerii la construirea unor cămine destinate tinerilor muncitori. La amenajarea noilor zone de agrement, organizînd șantiere ale tineretului, la colectarea deșeurilor metalice, precum și la lucrări în agricultură.

Ne vom preciza, de asemenea, măsuri și în ceea ce privește mobilizarea tineretului la întrecerea ce se desfășoară între in- stitutele de cercetări și proiectări, îmbogățind și îmbunătățind formele specifice în care organizația noastră a acționat în rîn- durile acestei categorii de tineri.

Entuziasmul și răspunderea cu care uteciții Capitalei au primit sarcinile planului pe 1969, obiectivele întrecerii organi- zatiilor de partid, reprezintă o certitudine că organizațiile U.T.C. tineri din municipiul București vor întîmpina cu re- zultate remarcabile cea de-a 25-a aniversare a eliberării patriei și Congresul al X-lea al partidului.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, a primit pe șefii misiunilor diplomatice

(Urmare din pag. 1)

Consiliul de Stat și al său per- sonal, membrii corpului diplo- matic, pentru felicitările adresate cu prilejul Anului Nou. Președintele Consiliului de Stat a spus apoi: Încheiem un an în care relațiile dintre România și țările pe care le reprezintă au cunoscut o dezvoltare continuă. După cum știți, anul '68 a cu- noscut succese în lupta pentru promovarea păcii, dar și mo- mente de încordare. Dorința generală a popoarelor este de a găsi soluții pașnice tuturor pro- blemele care frîmțită planeta noastră.

Mulțumind membrilor corpului diplomatic pentru strădăniile de a promova relații bune între România și țările pe care le reprezintă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus:

Doresc să exprim convingerea Consiliului de Stat, a guvernului, a mea, că și în anul viitor relațiile dintre România și țările dumnea-voastră vor cunoaște o dezvoltare continuă, că fiecare dintre dumnea-voastră veți acționa în direcția extinderii acestor relații, contribuind prin aceasta la cauza prieteniei și păcii în lume. Vă rog să transmiteți gu- vernelor și popoarelor dumnea- voastră cu prilejul Anului Nou urările cele mai bune de pro- speritate și pace. Dați-mi voie să vă urez dumnea-voastră și fa- miliilor dumnea-voastră un an fericit, „La mulți ani!”

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți conducători de stat români s-au întîlnit cordial cu șefii misiunilor diplomatice.

Răspunzînd, tovarășul Nicolae Ceaușescu a mulțumit în numele

program de desăvîșire a construcției socialiste, elabo- rat de Congresul al IX-lea și Conferința Națională a P.C.R. Vorbitorii au subliniat că devotamentul oame- nilor muncii față de cauza socialismului își găsește expresie în entuziasma în- trecere care s-a declanșat în întreaga țară pentru depășirea planului pe 1969. În angajamentele lor, organi- zatiile de partid, sindicale și de tineret, muncitorii, țărani, inginerii și tehnici- enii, oameni de știință, români, maghiari, germani și de alte naționalități dau glas voinței de a mobiliza tot mai bine rezervele econo- miei noastre socialiste, de a ridica eficiența activității economice, folosirea cuce- ririlor științei pentru accele- rarea mersului nostru înainte, pentru ridicarea niv- elului de trai al poporului. Vorbitorii au arătat că organizațiile de masă și obștești își vor intensifica activitatea de mobilizare a oamenilor muncii în lupta pentru făurirea societății socialiste, pentru înflorirea continuă a patriei noastre.

Cu prilejul Anului Nou și al aniversării Republicii, reprezentanții organizațiilor de masă și obștești au făcut conducătorilor de partid și de stat, tovarășului Nicolae Ceaușescu, urări ferbinții de sănătate și viață îndelungată, spre bi- nele și fericirea poporului român.

Luînd cuvîntul în înche- iere, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a arătat: Anul 1968 — care a cerut eforturi serioase din partea tuturor oame- nilor muncii pentru realiza- rea programului elaborat de Congresul al IX-lea și de Con- ferința Națională — a fost un an de mari succese. Programul partidului nostru a prins viață, a fost depășit. La toate aceste realizări, fiecare dintre orga- nizațiile prezente aici și-a adus contribuția. Un rol însemnat au avut și sindicatele — în mobilizare, în unirea eforturi- lor clasei muncitoare care a jucat și joacă rolul principal în întreaga activitate de con- strucție socialistă. O lărgă și rodnică activitate au des- fășurat Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, organizația țără- nii noastre muncitoare, U- niunea Cooperativelor de Con- sum, Cooperativa meșteșugărească, organizații care au și un important rol econo- mic. Cînd vorbim de sindi- cate, de cooperativa agri- colă, de consum sau mește- șugărească — a spus apoi tova- rășul Nicolae Ceaușescu — ne gîndim la toți membrii lor, in- clusiv la masele largi de femei. Aprecieri în mod deosebit a-

Cu reprezentanții colectivelor de oameni ai muncii din Capitală

(Urmare din pag. 1)

ferința organizației de partid din Capitală a făcut o amplă analiză a acestor rezultate, re- levînd că oamenii muncii din București reprezintă un deta- șament puternic al construc- torilor socialismului din Ro- mânia. La toate marile reali- zări obținute de poporul nostru în edificarea socialismului, în îndeplinirea planului pe 1968, oamenii muncii din Ca- pitală au adus o contribuție de mare însemnătate.

Referindu-se la afirmațiile făcute de vorbitori, că în in- treprinderile Capitalei, pe baza chemării organizației munici- pale de partid, au fost desco- perite noi rezerve economice, posibilități de realizare a an- gajamentelor luate la confe- rință și chiar de depășire a lor, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: Sint convins că aceasta corespunde realității; cunosc și eu multe din întreprinderile din Capita- lă, cunosc comisiunile din municipiul București, oamenii muncii de aici și știu că atunci cînd pornește la treabă sint în stare să facă adevărate minuni. Am convingerea de- plină că organizația de partid din București, toți oamenii muncii din Capitală, vor depăși planul și sarcinile pe care și le-au asumat. Aș dori, acum în pragul noului an, să urez tuturor comisiunilor, tuturor oamenilor muncii din Bucu- rești, succese tot mai mari în realizarea sarcinilor care ne stau în față în anul viitor.

Vă urez dumnea-voastră, și prin dumnea-voastră tuturor colectivelor din întreprinderile Capitalei, Comitetului munici- pal București al partidului, tuturor comisiunilor realizarea năzuințelor și dorințelor de mai bine, multă fericire. La mulți ani!

Nu doresc să mă opresc a- supra realizărilor din 1968 — a spus secretarul general al Comitetului Central al Partidului Communist Român — de- oarece acum o săptămîni, con-

În cursul zilei de luni, to- varășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Emil Bod- naraș, Paul Niculescu-Mizil, Leonte Răutu, Manea Mănescu, Dumitru Popescu, s-au în- ținut la sediul Comitetului Central al Partidului Communist Român, cu cadre didactice de la Universitatea și institutele de învățămînt superior din București.

În cadrul înțînirii au luat cuvîntul tovarășii Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, Jean Livescu, rectorul Universității din București, Theodor Burghel, rectorul Institutului de medicină și farmacie, George Bălăneșcu, rectorul in- stitutului Politehnic, Radu Pricu, rectorul Institutului de construcții, Maria Lupu, rectorul Academiei de studii econo- mice, Damian Asașoai, rectorul Institutului de arhitectură „Ion Mincu”, Ion Stoian, rectorul Academiei de științe social-politice „Ștefan Gheorghiu” de pe lângă C.C. al P.C.R., Gheorghe Bîlțeanu, profesor al Institutului agropo- nomic „N. Balcescu” și Victor Ciuleanu, rectorul conservatoriu- ralu „Căpitan Poniambesc”. Vorbitorii au informat pe conducătorii de partid și de stat despre activitatea rodnică desfășurată în acest an în in- stitute — an care a fost marcat de un sir de măsuri de mare însemnătate luate de conducerea partidului și statu- lui pentru perfecționarea în- vîțămîntului românesc. Vorbi- torii au relevat preocupările cadrelor didactice de îmbu- nătățire — în spiritul direcți- velor C.C. al P.C.R. cu privi- rea la dezvoltarea și perfec- ționarea învățămîntului și al prevederilor noii legislații sco- lară — a planurilor de învățămînt, activității de cercetare științifică și a muncii de pre- gătire profesională și educare cetățenească a tineretului stu- dios. Cadrele din învățămîntul superior, au subliniat vorbitori- i, sint pătrunse de înalta dă- torie ce le revine de a împleti munca de formare a vii- torilor specialiști, stăpîni ai științelor și activităților de producție, cu procesul educativ menit să dezvol- te dragostea față de patrie și spiritul creator și inovator, curajul de a aborda, în lumina concepției noastre ma- terialist-dialectice problemele cele mai complexe ale progresu- lui uman, devenind construc- tori devotați ai socialismului și comunismului pe pămîntul Românii.

Cadrele didactice universi- tare, au spus vorbitorii, își ex- primă recunoștința pentru în- alta prețuire dată de partid activității corpului profesional pentru îndrumarea permanen- tă și sprînjul de care școala și slujitorii săi se bucură din partea conducerii partidului și statului. Făcîndu-se ecoul simțămîntelor tuturor sluj- jitorilor școlii din țara noas- tră, vorbitorii au adresat con- ducerii de partid și de stat mulțumiri călduroase, profun- da recunoștință pentru măsu- rile recente în vederea ma- jorării salariilor și experimentă- ri noului sistem de salarizare în întregul învățămînt — mă-

suri ce se înscriu în politica consecventă a partidului și sta- tului de ridicare continuă a bunăstării poporului. Cu prilejul Anului Nou, vorbitorii au transmis tova- rășului Nicolae Ceaușescu și ce- lerlalți conducătorii de partid și de stat, urări de sănătate, viață îndelungată, spre binele și fericirea poporului, pentru prosperitatea patriei. A luat apoi cuvîntul tova- rășul NICOLAE CEAUȘESCU care a mulțumit vorbitorilor pentru co- vîntele spuse la adresa partidu- lui nostru, a politicii sale. Ară- tînd că acest an se va înscrie ca un an de adevărată schimbare în organizația și ridicarea nivelului științific și profesionalității româ- nesc de înalte grade, corespun- zîtor cerințelor crescînde ale so- cietății noastre, secretarul gene- ral al C.C. al P.C.R. a spus: Avem acum un cadru bun pentru dezvoltarea continuă a învățămîntului nostru. Cred că o să avem cu toții de acord dacă spu- sem că sistemul începîndu-l a- plicării măsurilor stabilite. Tre- bue să acționăm cu hotărîre pe- ntru introducerea schimbărilor pe care le-am stabilit pentru aplica- rea complexului de măsuri ade- puate de Plenar și de Marea Adunare Națională, pentru a face ca învățămîntul nostru să țină pa- sul cu dezvoltarea științei mon- diale. Sintem convinși că în 1969 se vor marca noi pași pe calea perfecționării învățămîntului românesc. Avem cadre minunate și, după cum știți, conducerea de partid și de stat dă o apreciere deosebită celor ce lucrează în în- vîțămînt. Avem, de asemenea, un tineret studios bun, care se stră- duiește să-și însușească cunoștin- țele cele mai avansate. Avem în- crederile că absolvenții de mine- vor poseda asemenea cunoștin- țe, în perspectivă, își vor în- trece profesorii. Numai așa vor putea asigura progresul, ridicarea nivelului nostru la nivelul nați- onal avansat ale lumii. În a- cest spirit înțeleg cele spuse de tovarășii care au luat aici cuvîntul, angajamentul de a perfec- ționa conținutul învățămîntului superior. În acest sens înțeleg cele spuse și de mai mulți tovarășii că, precînd o anumită disciplină, profesorul trebuie să fie și edu- cator, creatorul unei școli știin- țifice, plămîditor al viitorilor con- structori ai socialismului, al celor chemați să ducă miine știința pe culmi mai înalte.

Referindu-se la ultima hotărîre privind sistemul de salarizare și majorarea salariilor în învățămînt, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: Aceste măsuri sint o parte a programului elaborat de Con- gresul al IX-lea al partidului care, după cum știți, prevede ca o dată cu dezvoltarea hazi materiale, dezvoltarea științei și culturii, să se asigure și ridicarea nivelului de trai al poporului. Ținînd seama de rolul important pe care îl are învățămîntul în societatea noastră, dîmă cum ați văzut, creș- terea salariilor cadrelor didactice este cu mult peste media pe țară, atîngînd 19 la sută, iar la unele cadre din învățămîntul superior chiar 30 la sută.

Sigur tovarășii, nu vreau să spun că prin acesteia sînjung la nivelul țării avansate, pentru că și nivelul salariilor oamenilor muncii este condiționat de forța economică a societății. Această măsură este menită însă să creze

documentele de partid și de stat la deschiș. Profesora Geneviva Niculescu, secretară a organizației de partid a Școlii generale nr. 23 din Capita- lă, transmite gîndurile colec- tivului didactic al acestei școli, a- sigurînd, în numele acestuia, con- ducerii de partid și de stat, că profesorii au înțeles profundele semnificații ale recente hotărîri. „Nu este vorba numai de ma- jorarea salariilor — subliniază a- ceasta — care, evident, ne bucu- ră ne despus, așa cum ne bucură în întotdeauna grija partidului și a statului pentru îmbunătățirea condițiilor noastre de viață —, ci, mai cu seamă, este vorba de mo- dul în care se realizează aceasta. Am dedus limpede că diferenție- rile de salarizare care se vor face constituie un apel la perfecțio- narea muncii instructiv-educative, ne măsore responsabilitățile noastre. Ne simțim mai angajați sine autovoluntar mult mai bine pregătirea în folosul școlii.”

De fapt, toate ecurile care ne-au sosit la redacția pe margi- nea hotărîrii, comunică, pe lângă marile satisfacții pe care le au subredacția didactice pentru creșterea substanțială a salariului și judi- ciatizarea noului sistem de salariza- re, o profundă înțelegere a îndă- toririlor sporite pe care dascăl-

Cu reprezentanții ai Ministerului Forțelor Armate, Consiliului Securității Statului și Ministerului Afacerilor Interne

În ziua de 30 decembrie, tovarășii Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Emil Bod- naraș, Virgil Trofin, Ilie Ver- deș, Mihai Dales, Vasile Patil- lineț s-au înțînuit la sediul Co- mitetului Central al Partidu- lui Communist Român, cu re- prezentanți ai Ministerului For- țelor Armate, Consiliului Secu- rității Statului și Ministerului Afacerilor Interne, cu coman- danți de unități și mari uni- tăți.

Cu acest prilej au luat cu- vîntul tovarășii general colo- nel Ion Ionăi, ministrul for- țelor armate, Ion Stănescu, președintele Consiliului Secu- rității Statului, Cornel Onescu, ministrul afacerilor interne, general locotenent Ion Coman, adjunct al ministrului forțelor armate, secretarul Consiliului politic superior al armatei, ge- neral locotenent Vasile Alexe, general-maior Paul Marinescu, general locotenent Nicolae Militaru, general-maior Ion Ionescu, colonel Tudor Nicolae, general-maior Nicolae Stă-

Militarii Forțelor Armate ale Republicii Socialiste Ro- mânia, personalul Consiliului Securității Statului și al Mini- sterului Afacerilor Interne, au arătat vorbitori, sint animați, că și întregul nostru popor, de devotament nelămurit față de partidul communist, față de pa- tria noastră socialistă. Vorbitori- i au subliniat că la succesele minunate obținute de oamenii muncii în anul ce se încheie, se adaugă și realizările pe tăr- mul pregătirii militare și po- litice, al forțelor din cadrul ce- lor trei ministere pe tărîmul întăriri și respectării legalității socialiste, al apărării bunu- rilor create de popor, a in- dependentei și suveranității naționale. Forțele armate, secu- ritatea statului și miliția — au raportat vorbitorii — sint gata oricînd să îndeplinească sarcinile trasate de partid. Gene- rali, ofițeri și ostași din toate genurile de arme și de toate specialitățile, devotați fără margini politici interne și externe a Partidului Comu- nist Român și a guvernului Republicii Socialiste România, sint hotărîți să nu preocupă- se nici un efort pentru apă- rarea și transpunerea în viață a acestei politici. În acest scop — au arătat vorbitorii — ei își vor perfecționa necontenit pregătirea de luptă și politică.

Tovarășii care au luat cu- vîntul au adus conducerii de partid și de stat calde mulțu- miri pentru grija permanent pe care o poartă forțele noastre armate, personalului de securitate și miliției, pentru sprînjul moral și material a- cordat, pentru preocuparea de a le înzestra cu tot ceea ce este necesar apărării patriei, cuceririlor revoluționare ale poporului, în condițiile dez- voltării vertiginose a științei și tehnicii militare.

„Am studiat cu multă atenție paragraful referitor la diferențe- rea salariului tarifar lunar în rap- port cu calitatea muncii instruc- tiv-educative a fiecărui cadru di- dactic și crearea a cinci graduri de vechime ce se acordă din cinci în cinci ani de activitate — ne declară prof. Tiron Budiu de la Școala de muzică și arte plastice din Deva. Ceea ce aduce nou recenta Hotărîre a Consiliului de Stat este posibilitatea reducerei stagiului de 5 ani la 4 sau chiar la 3 ani pentru acele cadre care au obținut rezultate deose- bit de valoroase în activitatea instructiv-educativă și științifică în localități rurale cu condiții deosebite. O asemenea măsură va duce la impulsivitatea și îmbun- tățirea activității din școli și pe alt plan, la statornicirea cadre- lor la sate unde în prezent există o mare fluctuație”. Prof. Ștefan Cucu de la Liceul nr. 2 din Tg. Jiu precizează că „noul sistem de salarizare constituie un stimul prețios și pentru cadrele didactice tinere, care vor beneficia de condiții de viață tot mai bune în vederea perfecționării continue a

PROFUNDĂ RECUNOȘTINȚĂ PENTRU GRIJA PARTIDULUI ȘI STATULUI FAȚĂ DE ȘCOALĂ ȘI DASCĂLII EI

Din școli și institute de învî- țămînt superior primim în con- tinuare la redacția ecourilor pe mar- ginea recente Hotărîri a Consi- liului de Miniștri privind ma- jorarea salariilor și experimentarea noului sistem de salarizare în întregul învățămînt. Slujitorii învî- țămîntului de toate gradele, în a- dîndrile entuziasmate care au avut loc, ca și prin declarații personale făcute reporterilor ziariștii, au fi- ncut să-și manifeste profunda mulțumire pentru solicitudinea cu care societatea noastră socia- listă, partidul și statul înconșoară pe cei care se devotează formării tinerii generații, pentru atenția cu care, în mod constant, se ocu- pă de destinele învățămîntului românesc, asigurînd bogată mate- rială și științific dezvoltării sale continue și ascendente. Aceste manifestări pline de dragoste și recunoștință față de partid au constituit o nouă ex- presie a adevăratei depline pe care întregul detașament profesional, cel 180.000 de dascăli — de la educatori și înțățători la oame- ni de știință — o nutresc față de politica internă și externă a parti- dului, un nou prilej de reafir- mare a dorinței expresive de a se devota școlii, pentru ridicarea ei la nivelul perspectivelor pe care

muncii lor, precum și pentru do- bindirea unor noi trepte în cali- ficarea pedagogică. Sint sigur că tinerii dascăli vor valorifica po- sibilitățile largi ce le-au fost des- chise pentru afirmarea lor ca pe- dagogi și educatori. În telegrame adresate con- ducerii de partid și de stat, personal tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, și adoptate cu entuziasm în adunările care au avut loc în școli și institute de învățămînt superior, cadrele didactice își exprimă satisfac- ția și profunda mulțumire pentru această nouă dovadă a cinstirii muncii lor de educa- tor. Profesorii folosesc totoda- tă prilejul să transmit anga- jamentul și hotărîrea de a rea- liza desăvîșit sarcinile pe care partidul și statul le-a pus în fața învățămîntului, în docu- mentele de mare importanță e- laborate și adoptate în anul 1968. Întreaga lor activitate va fi consacrată îmbunătățirii și perfecționării conținutului pro- cesului instructiv-educativ în școlile de toate gradele, educa- riilor unor generații de tineri ca- pabile să înfăptuiască cerințele societății contemporane spre binele și înflorirea României socialiste.

(Agerpres)

„TINERETULUI DIN ȚARA NOASTRĂ II SINT DESCHISE TOATE DRUMURILE SPRE PISCURILE CELE MAI INALTE ALE ȘTIINȚEI ȘI CULTURII. NU PREGETAȚI NIMIC, DRAGI TINERI, PENTRU A VĂ INSUȘI CIT MAI MULT DIN MINUNATELE CUCCURIRI ALE CUNOAȘTERII UMANE. INVAȚAȚI ȘI PREGĂTIȚI-VĂ CU SIRGUINȚĂ PENTRU ACTIVITATEA PRODUCTIVĂ, PENTRU VIAȚĂ, PENTRU A VĂ ADUCE CONTRIBUȚIA LA PROGRESUL CONTINUU AL SOCIETAȚII NOASTRE SOCIALISTE, LA INFLOAREA ȘTIINȚEI ȘI CULTURII NAȚIONALE, LA PROGRESUL SPIRITUAL UNIVERSAL!”

NICOLAE CEAUȘESCU

● PLANUL PE ANUL 1969 menține în continuare un ritm ridicat de creștere a producției industriale — 10,8 la sută.

● IN ANUL 1969 este prevăzut să se realizeze cel mai important volum de investiții din întreaga istorie a țării : 63,3 miliarde lei.

● PRODUȚIA DE OȚEL urmează să crească cu 15,8 la sută față de 1968, ajungând aproximativ la 5,5 milioane tone.

● IN INDUSTRIA CONSTRUCTOARE de mașini producția va crește cu 13,6 la sută în raport cu 1968, gama produselor lărgindu-se cu aproximativ 100 de noi tipuri.

● INDUSTRIA CHIMICĂ își va spori producția cu aproape 19 la sută în comparație cu anul pe care îl încheiem.

● IN INDUSTRIA UȘOARĂ producția urmează să crească cu mai mult de 1,3 miliarde lei peste nivelul stabilit prin planul cincinal.

INTERIOR CARPATIC

VASILE NICOROVICI

BĂRBĂȚIA DE A URCA

Cuvântul „peisaj”, nu neapărat în sens metaforic a fost cunoscut atunci când ne referim la realități industriale, urbanistice, șantiere de construcție, deoarece, ca și în cazul unor peisaje ale naturii, ele pot fi contemplate cu un sentiment de încântare, de reverberații estetice. Și asta nu numai fiindcă se respectă, în realizarea lor și niște reguli ale esteticii industriale sau urbanistice, dar și pentru că fiind opere ale muncii noastre, a tuturor, ele ne apar familiare, intim legate de ființa fiecăruia, se „personalizează”, căpătând astfel și o anumită aură de frumusețe.

Spre deosebire de panoramicele din natură, — munți sau mări — peisajele realizate de mîna omului, au avantajul de a fi dinamice, evoluind de la un timp la altul și prin aceasta, în stare să ne uimească prin apariții inedite. În acest sens sîntem îndreptățiți, de pildă, să vorbim de un peisaj panoramic al lui 1968, care să includă înfăptuirile cele mai importante ale anului, — ceea ce li acordă suficiente elemente de nouitate.

Am spus acestea toate, căci pentru escaladarea acelei culmi de pe care poate fi văzut peisajul lui 1968, — drumul este mai lung, decît în alți ani, deoarece, la capătul său, ni se înfățișează cel mai grandios tablou al țării, căci el înglobează tot ce s-a realizat de-a lungul anilor, ca și perspectivele care se deschid în zărea timpului, pentru viitor. Alături de „urșișele” construcții (cum le numeam alături de la Bicaz sau Argeș, — scripind între lacuri, alături de turele argintii de pe Trotuș și din jurul Ploieștiului, alături de incandescentele orașe ale metalului, Reșița și Hunedoara, alături de orașele-satelit din marginea Bucureștiului, care ne-au devenit de mult familiare, — în locul unde am ajuns, de pe cea mai înaltă culme a timpului, surprindem imagini noi. Sînt noile cetăți metalice de la Porțile de Fier, care stăvilesc Dunărea și drumuri noi săpate în stîncă tot acolo, precum și un oraș recălădit care se prăgătește să se mute. Urșișele excavatoare pășitoare, ca niște carăbiu, își roteesc enorme brațe deasupra platformei de la Rovinari, iar în apropiere un vast șantier se sălește să înalte zidurile uneia din cele mai mari termocentrale din țară — Rogojelu — soră gemăună cu cea de la Deva, de asemenea, în construcție, pe versantul celălalt al Carpaților.

Slatina, capitala aluminiului românesc, se pregătește să capete un aspect urbanistic corespunzător. Piteștiul e inconjurat de o pădure de schele, care vor deveni cetăți ale chimiei, iar Galațiul a început să fie străfulgerat de jerbelle incandescente ale furnalelor și convertizoarelor de oțel, inaugurate în acest an. La Brașov, din Uzina de tractoare, substanțial mărită și modernizată a ieșit un nou tip, ce s-a făcut imediat remarcat prin performanțele lui. De pe această culme supremă, se vede departe, pînă la Arad, la Boia Mare sau la Iași, unde noi aspecte în configurația orașelor, sau a uzinelor, sporesc coeficientul de înedit al priveliștii de ansamblu.

Ne bucurăm de ceea ce vedem, din

ION CRÎNGULEANU

LOCURI DE CTITORIE A PÎNII

Iubesc retoricismul betonelor moderne și viteza, sînt tulburat de zgomotul și irenitatea de zgomotul uzinelor siderurgice, de frumusețea apelor la căderile hidrocentralelor, iubesc săvîrșirea divină a electricității în viața modernă și condiția omului; calc bucuras sutele de kilometri de asfalt, iubesc teribil neocul și vit plăceri mărunte din la Atenae se poate asculta un concert Bach sau Beethoven, citesc imense siruri de poezie și am mereu senzația unei vieți aglomerate, fără timp, că timpul nu poate să fie decât foarte prezent în tot ce fac eu, iar petala sau pisculina de mîni nu sînt decît motive de meditație și întrebări. Viața modernă, e viața cea modernă și semnificativă, este viața cea nervoasă și odevărată. Ea este personalitatea timpului nostru. Viața modernă este viața pînii libere, este însăși poezia și condiția noastră socială. A iubi, înseamnă a munci și a fi liber, iar timpul nostru prezent, toată această dimensiune se instituie. Mă lăud oricînd că-mi cunosc țara și oamenii ei, că-mi străbătuc în toate spațiile și gândurile, în toate prilejurile și problemele, în toate încercările și bucuriile ei, am așază și o orăsciv la lucrurile și sînt în harmic, lîngă țara și sînt mîndru de timpul prezent, timpul nostru socialist. Cea mai amănunțită și fascinantă bucurie e să mă știu pierdut prin satele de nord ale Moldavei sau prin tocmenele maramureșene, cînd obosesc unelele de-afară muncă și rod, iar omul pare semizul naturii daric. Ceva de botădă, mereu ceva românesc mi se desfășoară, mă încintă și mă liniștește, imi face mai sănătoasă viața, și gîndul mă umanizează și-mi dă sentimentul timpului harmic... Dacă aș fi extaziat aș putea scrie nesfîrșite poezii idilice despre țărani noștri, dar pentru orice am satul românesc contemporan apare mult mai solid și matur, aspru și ordonat, subtil și lucid, harmic și optimist, sigur de el însuși, foarte mîndru. Țărani din comuna Coșula, din Ipotesti sau Cazanoea, de lîngă Botosani, sînt niște bărbăți de ctitorie a pînii și a drumurilor. Ei iubesc ardent și fac mult; și știu rostul trebii de mure falas mîndriei noastre românești: arcuri de poduri și creșteri de vite, lanuri de grîuri și porumb în legănări epice, urcarea zidurilor de case cu fața la soare și porțile deschise la adevăr; ei fac copii mulți și sănătoși,

mereu construiesc prezentul și se numesc sînt bărbăți ocașii timp. Cine a coborît eroic pe culmea bloc din centrul Bucureștiului și-a cîntat șariele din jurul Ștrehăre, cu numele de Amadavia sau Jilbu, Brazda-Moara sau Argetoara, cine a avut norocul să umbre prin șariele Vrancei ca vînt și nime mîndrie pe unde se întindea Comănești sau Năruja, Vînzănești sau Cișinău și cine a gustat din livada Madărașului sau și-a tot purtat poezii și vînt prin Aiea și Micușu, prin Holmeș sau Turmășu, la Bicaz sau Reșetia — sau în pînurile Maramureșului, a putut vedea o lume vesnică și curată, o lume de norod românesc intrat de mult în spațiile rituale ale socialismului și-a libertății umane. Cine are pasiune pentru viața sau metaforă să încerce să scrie un concert de muzică populară românească transmisă la cele peste un milion trei sute de mii de o-porțe de radio și să-i privească pe cîntăreți pe ecranele a o sută șapte zeci și șase de mii de televizoare, toate instalate în satele țării, în casele noastre din localitățile rurale, dintre care 427.000 sînt încă în zădărnice reavene, mîndru și armonioasă și ciment și piatră; cine încercă sentimentul vast al civilizației și să imagineze ocaș lume înesă de elevi și studenți care vin din toate punctele cardinale ale țării, asedînd, dinșpre șariele de ctitorie și culturii; ei sînt, alături de copii urbelor, mai vechi sau mai noi, sînt și fiicele țărănilor, sînt și fiicele satelor moderne, ale socialismului, sînt sînt pînile. Satul românesc este puternic în întempestare viitorului și se explică firesc timpulul prin propria-i sîntă rădăcină la nivelul lumii. Scriind aceste rânduri, și iubind patria și vorbind despre pînă și omul ei, imi vin în gînd adînc și mereu cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu la Plenara din 16—17 decembrie a.c. a C.C. al P.C.R.: „Să explicăm poporului tot ce am făcut, tot ce mai trebuie să facem, toate măsurile, pentru că numai așa ne va prețui!”.

Lumina stă fată în față cu adevărul, cu omul și timpul.

Pe lîngă sate, se adîncește mereu brazda beșugului, iar pămîntul țării stîng din fecunditate brațele și hîrmicia oamenilor.

„Azi încă un an vine, an de spornice roade, și pe lîngă sat brazda se trage dreptă și adînc.”

ILIE TĂNĂSACHE

MAREA RĂSPUNDERE PENTRU PREZENTUL ȘI VIITORUL NAȚIUNII ROMÂNE

Pregurile acestei țări au stat, felde-una, deschise celor ce au vrut să ne cunoască. Pentru toți acei care au venit cu prietenie, poporul acestei geografii ce are drept puncte cardinale Dunărea și Carpații, a inventat în mod special un ritual al primirii. Este ritualul ospetiei la români, care debutează cu pline și sare și continuă cu legăminte de fraji de cruce. Toți care au vrut să ne prețuiască vrednicia, efortul modest de a fi noi înșine, au știut ei singuri să ajungă la această înțelegere. I-a ajutat în egală măsură Gînditorul de la Homagiu, păstrat de misterul unor milenii zburate de vîntul timpului pe aici, pășăniile fermecate care au urcat pe cerul planetei numele românului din Hobița, i-au ajutat cîntecul, jocul, datinile despre naștere, căsătoria și moartea, intrate în însăși structura existențială a întregului neam.

Ne place să ne lăudăm. În simplitatea și modestia noastră, cu toate acestea pentru că au trecut prin palmela altor generații, pentru că au ars o dată cu ele și s-au făcut mai frumoase, pentru că, asemeni unui vînt ce adună în el toate ecourile, în această zăre se află generalizate înăscuță, bucuriile victoriei, geniul nostru de națune ivit în virtutul unor îndelungi devaniri.

Timpul de cronică contemporană a României este o prelungire firească a tuturor clipelor de năzuinți trecute, adunate la un loc, într-o aspație singulară. E păzuința de mai bine a generațiilor cărora le-a fost dat să vadă, fie și numai într-o străfulgerare de răgaz, chipuri de voievozi născuți de acest pămînt și lîngă care a crescut istoria. Au văzut chipuri și le-au furat, tipărindu-le în trîncina pietrei, a cărămizii, a zugrăvelii unice ca și meșteșugul ce-a pierit o dată cu Marele Zugrav. S-a făpîrit acest miracol la lumina fumeșugă a luminărilor și a seninului dintre năvăliri, și așa au ajuns pînă la noi cînta de echilibru și inteltecunee de pe fruntea lui Mircea, ochii aprinsi de dragostea pămîntului moldav ai lui Ștefan, zborul vizionar din privirea lui Mihai — inițiator al Unirii românilor sub aceeași năzuință...

Și dacă înaintășii se recomandă azi, în felul și în chipul amintit, ne-a fost dat nouă să ne înfățișăm urmașilor nu numai

cu o zăre îndoită, întreită, nu numai amăji de visuri și îndrăzneli, care inaugurează noi tradiții în istoria țării, ci și mituiți fără răgaz de ambiția autodepășirii. Trăim o epocă de concretețe a faptelor, o etapă care are drept însemn a-casă luciditate a autodepășirii. Pe verticală și orizontală, forțele materiale și ale spiritului izbutesc un travaliu de a consecventă care emoționează, care tulbură.

Azi, izvoarele țării sînt altele. (Poate, aceleași, dar aflate sub un îndoit semn de responsabilitate față de ceea ce reprezintă în circuitul de valori).

Alta este albia de vitalitate a metalului, venirea luminii de fiecare zi.

Altul muntele vrăjii al bucuriilor, pe ale cărui cărări urcă întreaga națune. Alta frumusețea simplă a vieții.

Interiorul țării a fost populat în aproape un sfert de veac cu datele unei noi ipostaze materiale și spirituale, cu legături directe la marile aspirații ale secolului. Cum s-au născut toate acestea? În cît timp și care este valoarea lor? Încotro se îndreaptă pașii?

În vechime, la vreme de cumpănă se adunau înțeleptii să dezlege ceea ce, de multe ori, era dezlegat, de multe ori nu, fiecare împlinirea îneca prin cadrul de inteltecunee a partidului, prin inteltecunee întregului popor. Avem ambiția să năzum spre mai bine. Și nu la modul optativ, ci stăpîniri de un imperativ solemn, ecourile grave ale prezentului și viitorului ne cheamă la luciditate, la discernămint, la reevaluarea tuturor forțelor. Ne cheamă la participare totală în acest climat de creație colectivă, emoționantă.

Între 1966—1968, în economia noastră au fost investite 155 miliarde.

Cifra cuprinde localități cu destin nou, ivit în acest sfert de veac, mai precis în ultimii ani ai acestui sfert de veac. Dacă ar fi să pronunțăm numai Argeș, Lotru, Galați, Porțile de Fier și tot ar fi de ajuns. Dar cîte alte așezări nu s-au ridicat cu litera aprinsă, de cometa, pe balta împlinirii contemporane?

Cifra cuprinde evoluția neînecată a tuturor destinilor din România și, fără îndoială, că acest lucru se ridică singur la condiția celei mai înalte prețurii. Am fost, nu de mult, în Vrancea și am văzut un mare meșter de fluier — are o mîndă cu noroc și, după ce le face, le friare în seau de ocaie pentru a limpezi sunetul lemului — îndemînd în felul lui să fie exprimată bucuria prezentului de către cei cărora le dăruie minunile minilor lui: „Ziceți jocul și cîntecul de azi. Nu-i uități pe cei vechi, dar duceți-l departe și pe cei de azi”. Aici, între pereții de piatră în care ecourile se bat cap în cap, aici unde cîntă știe la ce încrîncenare de vreme unul dintre moacanii aceștia a murmurat înfîia dată Miorța, aici, unde se mai știe încă de ritualul milenar al Chiparului — joc de morți — îndemnul își avea o candoare imposibil de înfățișat în cuvinte.

(Continuare în pag. a V-a)

Însuflețitele chemări la întrecere inițiate de conferințele județene de partid și conferințele județene ale U.T.C. deschid în fața întregului tineret un vast cîmp de afirmare a potențialului său creator, a priceperii și entuziasmului său, în slujba îndeplinirii și depășirii prevederilor planului de stat pe anul 1969, anul celei de a 25-a aniversări a eliberării României, al celui de al X-lea Congres al Partidului Comunist Român

INTERIOR CARPATIC

● IN VEDEREA intrucerii pe scară largă a mecanizării și chimizării și a înfăptuirii programului de irigații, statul alocă în acest cincinal 35 miliarde lei.

● IN 1969, pentru fertilizarea a 100 hectare se vor folosi îngrășăminte chimice cit pentru 10 000 hectare în 1938.

FLORIN MUGUR

OAMENI CU SUFLET

In satul C. am lucrat ca profesor timp de trei ani. Despre satul C. am scris o carte. Satul C. nu există.

Sint, de fapt, două sate, care nu au comun între ele decât faptul că numele amândurora începe cu litera C. și acela că se află în vecinătatea prea puțin celebrului orașel Găești, unde — cum spunea cineva de prin părțile locului — „nici măcar Napoleon nu s-a născut”. Într-adevăr, nici Napoleon și nici (măcar) un mare scriitor — nu au „făcut umbra zănelor” în Găești, al cărui nume vine, pare-se, de la găle care poddeșc arborii de plută de pe laturile soarelui, găi însoțind cu croncănitul lor întoarcerea mele acasă de la ședinta raională, noaptea, pe o bicicletă nesigură și cu frică de bolevani, etc. și în satul C. (deocare ori Cobia de sus unde mi-am petrecut acei ani. S-au născut însă în locurile acestea, și mulți dintre ei au rămas aici, un număr de oameni pe care i-am cunoscut bine și la care mă gândesc azi, în prag de an nou.

Nu-i uit înțepăt de oricine altcineva, pe învățătorul Pege Burcea. Cu un băiat căzut pe front în război, cu soția mereu bolnavă, învățătorul umbra de dimineață și până seara prin curtea școlii (al cărui director fusese numit în primul meu an de învățământ), cu o venetică halnă bleumarin, decolorată de soare, cu părul căzut peste ochi, cu un crac al pantalonului prins întodeauna cu ace de siguranță la manșetă, pentru că — în orice moment — să poată înclăca pe bicicletă și să facă un prumoz de zece-douăzeci de kilometri, să aducă nu știu ce catalog sau să aranjeze în sfârșit poveștea aceea cu manualele de a treia. Nu am asistat la nici o lecție predată de dânsul, dar când mă gândesc că dăruirea, la dăruire aproape nebună — și uneori chiar nebună, înfrângând boli sau norale pentru a nu înfriza cu o clipă lucrul care trebuia făcut — când mă gândesc la dragostea nelimitată nu numai pentru meseria ta, ci și pentru orice are legătură cu ea, mă gândesc pe nea Petre. O, nu era deloc un om comod, iar muștrărele pe care le lăsa să cadă grădina peste funcționarii de la Sfat (și la care aceștia îi răspundea numai în gând — fusese învățătorul lor), apăsătorile mîlnoase — uneori fără motiv — cu care-și întimplina consenții vinovați (sau nu) de absențele copiilor, toate acestea și multe altele nu-l făceau prea simpatic. Dar acoperindu-l cu veștile trebuia reparat, nu se mai putea — și în plină oră de limbă română am ieșit, cu elevii cu tot, afară în curtea înconștii de buburturele din tavan — și am rămas privindu-l uluit pe tovarșul director al școlii, cu aceeași halnă și același crac sulfecat, bălănd furios cule lungi în tabla acoperișului desprins de vînt. Și asta a fost și pînă la urmă au început să doborî m-au vătmantă zidurile — și nea Petre a putut trăi marele ceas al acelei toamne firzilor, când i-a făcut cu ou și cu oțet în plină sedință pe funcționarii vinovați de întîrzierea reparărilor: „Dacă așteptăm și nu punem mîna se dărima școlii fir-ar... etc”. Și dacă, astăzi, omul acesta se laudă că a construit școala cea nouă (la a cărei inaugurare nu m-a chemat: regret...), cu mîlăile și cu nervii lui, atunci eu — cel puțin — știu că nu mîlăie. Și nu pot să pun mîna se dărima școlii ferus de matematică Nicodim Panasiu (care mai predă și fizica, ba și desenul.

că se mai întimplă și așa cînd absolutiv de facultăți preferă să se angajeze cașieri de cinema, decît să se ducă la locul reparării), la Dima cel sfios, întîrziind pînă la 2 sau 3 noaptea în laboratorul de fizică improvizat, pentru ca să le înghebe copiii un aparat de experiment, fie și improvizat, dar fără de care lecția de a doua zi „nu se poate face, simplu!” și trebuie să-i cer lăscare acestui distins intelectual (om de carte și de subtilități rafinate la cel vreo 25 de ani al lui), că nu i-am mai dat nici un semn de viață și n-am venit să-i revăd copiii și căsa amenajată cu bun gust și modestie subire.

Mă gândesc, de asemenea, la nea Istrate, elevul meu din clasa a X-a — curs seral — om cu vreo 20 de ani mai în vîrstă decît mine, maltru sendor (era prin '62: pe atunci, puteau învăța la șerale oameni de orice lea): la el mă gândesc, și la ziua lui de muncă. Se scula dimineața la 5 (mi-a povestit el), puneau laptele la fier pentru ala micu (elev al meu în clasa a cincea; soția lipsea) și se apuca de învățatură. O oră. La șase, cu bicicleta, se îndrepta spre școlă, cale de șapte kilometri, pe drumul de deal adesea desfundat de troulle imense care aduceau materiale. De la 7 și pînă la ora 16 lucra acolo, făcînd curătoare omplote și muștrindu-i cu glasul coborît — sever, cu un calm rece — pe cel care nu-și vedea de treabă: bătea pe jos, prin parcul nesfîrșit de sonde, uneori și cîte zece kilometri, iar la cînd după amiază era la școală. Nici o întîrziere. Nici o absență.

Dar, la urma urmei, de ce îmi amintesc tocmă de dînsul, cînd într-o situație asemănătoare erau mai toți cei optzeci de elevi ai mei de la cursurile serale? Poate pentru seriozitatea cu care-mi răspundea unei la întrebări: „Nu știu. N-am avut cînd să învăț!”, sau pentru zăsa aceea cînd, punîndu-mă la curent cu o asemenea neplăcută situație, a scos un carnet din buzunar și — rămînd în picioare, desl și muressem noă — a spus, după un răstimp de cugetare: „Vă rog să mă ascultați jol, nu poimline, ci jol 14, am să fiu pregătît și cu materia din urmă”. Nu mai încopnea nici o îndolă și așa avea să se întimplă cum îmi planificase el.

Nu, satul C. nu există și nu exista nici atunci. Dar există șchele petroliferă din Cobia de sus, de pe locurile unde haiducea Miul Cobul (sau Mihu Copilul, cum i se mai spune), un sat sărac de deal în care se trăiește pe vîntul din comerțilizarea butelii sau din vînzarea de produse de panificație (cîtește: covrigi) la Găești — și în care, astăzi, există nu numai șchele petroliferă ci și o mică așezare muncitorească, avînd club cu cinematograful. Sint nenumăratele televizoare care-și înalță antenele pe casele celor două sate și copiii malmuștrindu-i ferți pe Sfinții și azi pe domnul Steed, cu o apăsătoare la fel de înțușă ca și aceea a elevilor de la oras. Și sint — mai ales — niste oameni nu întodeauna buni ca pînea caldă, nu întodeauna simpatici, dar stăpîniți de ciudată și minunată plăcere de a munci, niste oameni de care ne putem lega fără șovăială nu numai speranțele, ci și certitudinea că ceea ce este de făcut pentru înflorirea acestei țări va fi făcut. La timp. Și cu precizie. E o bucurie pentru mine să le spun „La mulți ani!”.

MIHAI STOIAN

CE NE ÎNVĂȚĂ MUNȚII

Am avut ocazia să călătoresc prin străindate, să văd peisaje nemaipomenit de frumoase — și, să nu uităm, inedite —, să trec Bosforul cu vaporul, să plutesc pe canalele Veneției, să străbat munții Elveției... Dar, credeți-mă, atunci cînd trenul care mă ducea înapoi, spre casă, s-a înscris pe tractoria Văii Prahovei, ca într-o subtilă reacție chimică, tot ceea ce ține de amintire s-a separat, instantaneu, de ceea ce ține de actualitate. Fără doar și poate există un chimism al sentimentelor, și confruntarea cu natura țării tale, însemnînd de fapt o confruntare cu propria-ți natură umană, îți sistematizează trăirile, ordonîndu-le după niste criterii precise și totuși dificil de exprimat în cuvinte. Căci marile iubiri se ogîrnesc mai greu pe hîrtie, fiind, de cele mai multe ori adînc săpate în relieful „micului univers” pe care-l reprezintă.

Urînd potecile Bucegilor, de astă dată cu piciorul, nemeaocipînd defilarea celorlogilor de stîncă prin fața ferestrelor compartimentului, impresiile se însinuează altminteri în conștiința drumețului. Chemărilor spațioase, mîrgăni de brazii care se colară alături de tine, include nu numai elemente de decor, ci include în sine ceva infinit mai prețios: o stare de spirit. Omul merge pe Valea Prahovei, urc — asemenea unui copil pe care repede cres-

cut mare — în circa munților, trăgînd nădejdea că astfel se va odihni, reconforta. Dar într-Insul se sedimentează, pe neobservate, sentimente fundamentale, ca într-un recipient cu vin vechi în care „nimic”, puterea vinului se alege de rest. Puterea aceasta, a efectivității tale — și exemple sînt destule în istorie — e capabilă să mute și munții din loc. Așadar, odihna în natură, călătoria pe cărări de munte, și în cazul de față prin Bucegi, e o admirabilă școală a simțimentelor nobile. Și fiind vorba de școală, poate că-i firesc să amintim aici generațiile tinere care sint la început de drum în viață. În anul care vine, ale sint cele dintii datează să se confrunte cu natura Patriei, pentru a-și descoperi (așa cum spunem mai înainte) propria natură, pentru a-și preciza — în acest dialog tacit cu decorul — personalitatea. Întîlnindu-se cu Omul imobil și maestuos, aflat la 2507 metri înălțime, sau cu alte piscuri, înălțul face cunoștință cu un simbol al neclintitei hotărîri, specific oamenilor de prin aceste locuri, înțelege unei mai mult decît dintr-o „așchi” oarecare, învățată în banca de școală. Aceasta este, în fond, adevăratul miez al drumeției: către noi însine batem cărarea, către propriile noastre simțămînte, și prin noi către toți ceilalți, ai noștri.

MANOLE AUNEANU

ÎN PRAGUL ANULUI 25...

Există un anotimp al făgăduinței și acesta e primăvara. Există un anotimp al belșugului și acesta e vara. Există un anotimp al certitudinii și acesta e toamna. Chiar pictorii le-au colorat distinct, alegînd pentru făgăduință verdea crudă, pentru belșug galbenul auriu, iar pentru certitudine roșu aprina. A patra dimensiune a anului, născîndu-se ca mai complexă, a rămas însă albă, poate din nevoia de liniște și de reculegere calmă. Iarna e un fel de retrospectivă, un amestec ciudat de reverie și luciditate, de aceea o parcurgem ca pe o respirație prelungă. Dar albul acesta ascunde într-însul și clipa unică, o clipă-explozie, cînd timpul — Hiperyon rădător prin spații — celebrăză, o dată la 365 de zile, logodna trecutului cu viitorul, pentru ca apoi să-și continue implacabilul drum spre ceea ce matematicienii au spus că se numește plus infinit... Clipa aceasta se apropie. Oșia pămîntului mai are de efectuat o singură rotație și anul 1968 se va desprinde pentru întodeauna din arborele cosmic.

Sîrșim o călătorie și începem alta. Înainte de a păși pragul anului 25 al erei noastre socialiste, s-ar cuveni, cred, să cîntărim roziile marelui meșter, topite în entuziasmul și pricăperea, cu care a împodobit harta materială și spirituală a țării. 1968 a fost un an al competenței, un an de continuu efort creator în toate domeniile vieții sociale. A treia treaptă a cincinalului a marcat apariția primului autoturism românesc și a lăsat să se reverse din cupoarea fluviiu incandescent al gigantului de la Galați, a proiectat spre zenit turlele albe ale termocentralei de la Craiova, menite să transforme cărbunele în fulgere, și a obligat pămîntul să rodească încă o pătrime mai mult față de anii '60-'61.

Dar noi am adunat în corul abundenței și comorii minții. Nu mă gândesc numai la distincțiile cucerite de știința și tehnica românească în competițiile internaționale, deși mi se pare că aici se zămislise la modul cel mai concret vi-

itorul patriei, ci, îndeosebi, la ceea ce-avîrșitoare și emoționantă participare colectivă întru înfăptuirea a tot ce viadm pentru ziua de mine. Edificarea socialistă a țării e devenit o operă a întregului popor și fiecare dintre noi se străduiește să cîmteze la temelie acestui mărj edificiu inteligent și forța proprie, spiritul de inventivitate și dăruirea de sine.

De obicei, marile călătorii proiectează conuri de lumină spre necunoscut, dezvăluind o lume neastepată, iar laorii oferiți temerarilor colombi sint și răsplăți și îndemn. Călătoria noastră spre anul 25 are și ea atributul cutezănei, dar jînta nu e hazardul, ci certitudinea unor fapte care au pregătît dinuine, cu răbdare și competență, ascensiunea. Ur-căm încă o treaptă deja prospectată, nu ne rămîne decît s-o consolidăm, s-o slemfui, s-o facem să strălucască. Trăsătura specifică a anului 1968 a fost preocuparea generală de a ridica ștacheta calitativă a muncii. 1968 ne găsește într-un moment deplin efort constructiv, cînd fiecare loc de muncă, s-a transformat într-un adevărat laborator de gîndire creatoare, lucid, iar inteligența se străduiește să umlească producției randamentului maxim. Cine a spus că mîntea ome-nească e un microcosmos, nu a forțat metafora. Miile de inițiative pornite din rîndul făuritorilor de bunuri materiale și spirituale s-au plasat pe orbita construcției socialiste cu o vigoare rar înfîlîntă. Modernizarea industriei și agriculturii, organizarea științifică a producției și, ca urmare, creșterea eficienței muncii în toate ramurile de activitate, iată liniile ce jalonează eforturile noastre în anul ce vine. Ce vom scrie în fila anului 1969?

Vom face, cu siguranță, mai mult decît ne propunem astăzi, pentru că, privind de pe înălțimea celor 24-a trepte, constatăm că așa s-au petrecut lucrurile și cu visele noastre din anii precedenți. Epoca socialistă, de strălucit afirmare a poporului român în civilizația contemporană, ne îndeamnă să privim cu îndrăzneală și încredere viitorul.

Organizațiile U.T.C. din întreprinderi industriale, de construcții și transporturi, din celelalte unități productive din agricultură sint chemate să inițieze acțiuni proprii pentru mobilizarea activă a tineretului la îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, să stimuleze pasiunea și inițiativa acestuia, pentru perfecționarea calificării profesionale, pentru însușirea tehnicii moderne, pentru continua întărire a disciplinei în producție

MAREA RĂSPUNDERE

(Urmara din pag. a IV-a)

Acum, la început și sfîrșit de an, două arcade ample, pe care se sprijină balta înnoirilor în 1969, se recomandă cu deosebire franchetei ochiului, minții și inimii. Na propunem să aducem în circuitul vital de zestre al României socialiste, 5,5 milioane tone de oțel și 15 milioane tone de cereale. De aici, difuzii radiale; aici oxul numărul unu, binecuvîntat să scoată din stare de latență tot ceea ce poate fi folosit, ce poate ajuta la urcuș. Urcușul țării, deci al fiecăruia în parte. Un urcuș generat de spiritul novator al întregului popor, de responsabili-

tatea pe care o purtăm pînă la unul, față de atingerea acestor obiective. Un urcuș care presupune în continuare marea răspundere pentru prezentul și pentru viitorul națiunii române, careia îi consacram toate zbatările noastre, înțelegerea matură a faptului că viitorul de aur al țării este un obiectiv extrem de material, care obligă la efort. La un efort nu însoțit în vînt, ci cu putere de germinajie îndoită, întărită.

Interiorul carpinii trăiește azi, plener, cîlepe istoriei, alina care bat unde n-au bătut niciodată, pe pămîntul de la Dunăre și Carpați, alți de generos.

teatru 1969 film

In programul repertoriului ale teatrelor noastre nu s-a putut vorbi pînă acum decît despre un „echilibru fragil” între dramaturgia națională și cea universală. Ca surprize rezervă în acest sens spectacolele repertoriului noului an?

— Îndelung așteptate, îndeosebi de publicul bucu-reștean — pe care teatrele l-au chemat în prima parte a acestei stagiuni să asiste la o invazie de piese străine — piesele românești au început să-și facă apariția în spectacolele firmă deocamdată, dar cu perspective de substanțializare.

La Teatrul de Comedie, de pildă, se repetă intens „Grătorii cei mari din Valahia” de Alexandru Popescu. După premiera pe tară realizată de cutezătorul studio al Teatrului din Arad, piesa lui Ion Băieșu — „Iertarea” va fi prezentată de Teatrul Mic din București și de Teatrul Maghiar de Stat din Cluj. Teatrul Mic se află de altfel într-o fază avansată de pregătire a spectacolului cu piesa de debut dramaturgic a poetului Marin Sorescu „Jonă”, cavem va fi pusă în scenă de înălțul regizor Andrei Șerban în scenografia Florică Mălureanu, cu George Constantin în unicul rol vorbit. Tot Teatrul Mic — al cărui program se constituie consecvent pe axa solidă a prezenței în actualitate — și-a înscris în repertoriu piesa lui Radu Coșău „Un scurt program de bosonov” — o incursiune în istoria noastră recentă privită prin intermediul a citorva destine individuale interesante. Teatrul „Lucia Sturdza” Bu-

landra” s-a hotărît să-și plătească datoria contractată față de publicul său de la începutul acestei stagiuni. După reușita modestă cu valorificarea unei lucrări de tinerețe a lui Victor Eftimia, „Sfîrșitul pămîntului”, iată-l repetind acum un spectacol alcătuit din piese scurte de Teodor Maziul, în regia lui Cornel Todea sub titlul generic de „Tăndrețe și abjecție”. Cîteva din trăsăturile evidente ale acestei stagiuni... Definitiva reabilitare a piesei scurte pe scena teatru-

Interviu cu MARGARETA BĂRBUȚĂ

lui profesionist. În afara acestui spectacol-Maziul, teatrul „Bulandra” va mai pregăti și un triptic de Paul Everac, cu piese de inspirație istorică, în timp ce Teatrul Național din București anunță un alt triptic Everac, cu piese de inspirație contemporană. După premiera îndelung pregătită cu dramaturgia „Enigma Otiliei”, Teatrul Național va prezenta noua comedie a lui Aurel Baranga „Trărești” a cărei premieră pe tară a avut loc la Constanța. Și aceasta e o trăsă-

tură a actualiei stagiuni: majoritatea pieselor noi românești sint lansate pe scenele teatrelor din provincie, a căror inițiativă funcționează din plin de la o vreme înconac cu o reală forță competitivă. Amintesc — pe linia attele altele exemple posibile — pe scena al piesei lui Paul Anghel „Săptămîna patimilor” a cărei premieră va avea, în sfîrșit, loc la mia bine de un an după publicarea ei în revista Teatrul și tot pe o scenă din provincie. Rămîne de văzut care dintre cele două

— Vînzătorea regală a soarelui de Peter Shaffer va prileji Teatrului Național „L. L. Caragiale” un spectacol într-o modalitate scenică mai puțin obișnuită în care pantomima joacă un rol important. „În așteptarea lui Godot” de Beckett, se va juca la Teatrul Bulandra, iar „Omul este om” de Brecht pe scena Teatrului de Comedie. „Fedra” lui Racine prezentată de teatrul C. Nottara ne va aminti de frumusețea perenă a clasicilor ca și „Nunta lui Figaro” de Beaumarchais și „Faust” de Goethe la Teatrul Giulești, ca și „Regele Lear” la Teatrul Național din Craiova — „Don Juan” de Molière la Ploiești, „Revizorul” de Gogol la Galați. Dar să așteptăm premierile.

— Anul 1969 — an jubiliar, de sărbătoare națională cu prilejul numeroaselor manifestărilor... — Un festival național de teatru, un colocvium internațional pe tema „Dezvoltarea profesională a tînrului regizor”. Tînră noastră școală de regie care își manifestă prezența creatoare în activitatea curentă a teatrului românesc, va trece prin baia de foc a unor dezbateri internaționale organizate sub egida Institutului internațional de teatru.

SABINA CĂRAUȘU

Primul film românesc ce va rula pe ecrane în 1969: „Pantoful cenușăreșii”

Cinefilii pot avea speranțe, repertoriul ce ni se promite e demn de stimă. În primul rînd — dia selecția noastră — un regizor cunoscut, Michelangelo Antonioni cu ultimele sale trei celebre filme: „Eclipse”, „Desertul roșu” și „Blow-up”. Un alt mare nume, Luis Buñuel sennază regia filmelor „Viridiana” și „Jurnalul unei camerele”. Și pentru că tot e vorba de regizori, în continuare, alte prezente: Federico Fellini („La Dolce vita”), Jean-Luc Godard („Pierret nebunul”), Andrei Munk („Pasajera”), Milos Forman („La foc, pompieri” și „Asul de pică”), Claude Lelouch („A trăi pentru a trăi”), John Schlie-

singer („Departee de lumea dezajunată”), Stanley Kramer („Ghitește cine vine la cină”), Roman Polansky („Cuștin în apă”), François Truffaut („Mirceaș era în neagra”). De asemenea, filmele sovietice: „Primăvara pe Oder”, „Frații Karamazov” (după celebrul roman al lui Dostoievski), „Vițelul de aur” (după III și Petrov), „Numal o singură viață” (coproducție sovieto-norvegiană despre celebrul explorator polar Nansen), „Ziaristul”, „Ploaie de iulie”, „Sexon mort” (un film de spionaj), seria a III-a a „Armatei cobdătorilor”, „Din nou în luptă”, filmele poloneze: „Păpușă” (după cunoscutul roman de Boleslav Prus), „Nu vor fi divorțuri” (o comedie din trei acte), „Walcower”, filmele cehoslovace: „O căruță spre Viena” și „Sărbătoare și invitații”; filmele americane: „La est de Eden” (după romanul lui John Steinbeck), „My fair lady” și „Noaptea generalilor”. În sfîrșit, din producția casei de filme „București”: „Reconstituirea” (Lucian Pintilie), „Legenda” (Andrei Blănuș), „Războiul adolescent” (George Vităniță) și „Tinerete fără bătrînet” (Elisabeta Bostan), „Singur” (Manole Marcus), „Sîmbăta morților” (Virgil Calotescu).

Antia Ekberg, protagonista din „La dolce vita”

James Dean, în „La est de Eden”

Regizorul Michelangelo Antonioni

ANCHORAGE

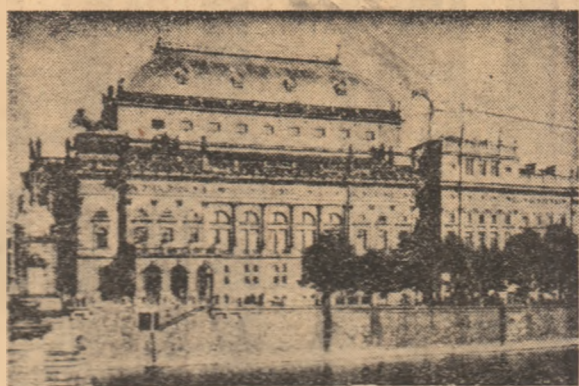
Două escale în Alaska

Traversasem amotia irepetabilă a acelor cuvinte năzuite, rostite de stewardesa uriașului avion: „Stimați pasageri, în această clipă sintem la Polul Nord“.

poarelor sudice ale continentului în care ne aflam. Escala se sfârșește destul de repede. Traversăm un culoar, iar prin usa de la capătul lui pășim direct în avion.

facem cunoștință! Un uriaș python căruia i s-au scos colții. Negrul ridică capul cutiei, îl ia înfățișat cum este și-l scoate afară.

metri, întrucât împoacă un venin, orbindu-te și otrăvindu-te totodată. După descoperirea sa în copaci, prinderea este relativ ușoară: se folosește un laț.

PRAGA — Clădirea Teatrului Național

VIENA — Nocturnă din capitala Austriei

• 12 REPORTERII • 4 CONTINENTE •

La sfârșit de an, reporterii noștri au răsfoit încă o dată blocnotesurile. Cititorii au putut întilni, deseori, însemnările lor de călătorie: secvențe ale Terrei în acest frământat 1968.

Despre oamenii și locurile pe care le-au cunoscut, despre amintiri care îi leagă de puncte ale globului situate la

• 12 REPORTERII • 4 CONTINENTE •

PĂȘI PE

BELGRAD

Legendă contemporană

Belgradul anului 2000 — și afirmația nu este rezultatul imaginației reporterului — va fi construit mai mult de trei sferturi pe nisip. Da, da, citiți foarte bine, pe nisip. Nu vă preschimbăți să-mi argumentați imposibilitatea construcției de acest fel.

Proiectanții și constructorii Belgradului modifică capriciile naturii și ridică pe nisip, fără nici cel mai mic risc, un oraș modern. Un oraș care se bucură, fără rețineri și ezitări, de toate drepturile unei metropole aflate în construcție — blocuri longitudinale, care se desfășoară pe mari lungimi, de 100 și chiar 300 de metri, blocuri cu 18 și 20 de nivele, eficiente sisteme de transport.

LISABONA

„Natal do soldado“

Parcurs pentru a doua oară rîndurile tipărite colorate ale afișului, cel de aici, din Președinte Arioga, de cîndva ori mai mare decît toate celelalte înfîlțite pe străzile Lisabonei și lîterele își leapădă parca contururile. Sub impresia cîmășii tinelor dobindite chiar în aceeași zi despre datele locale legate de sărbătorile țării și a proiectelor informativ-privat-mercur operabile în militar în colonii, semnele grafice dispar, unul cite unul, derulînd pe diștaințele ochilor mei imagini tulburătoare.

Am întîlnit-o aici pe una din femeile de serviciu ale biroului la care serveam masa. E văduvă și are fiul, singurul fiu, în Angola. Ar fi dat totul să nu-l știe plecat. Ar da acum totul să-l vadă întors acasă. Cum nu poate nutri o asemenea speranță, a venit să-și dăruiască parte din puținele economii. Să aibă și el un dar de Crăciun. Să-și însoțească darul de o lăcrămie și două cuvinte: — Doamnă, numai de l-ar apuca...

CONAKRY

Vinătoare de cobra

Un medic român, dr. Mihălcioiu, chirurg la Conakry, mi-a propus să vizitez una dintre cele mai mari crescătorii de șerpi din lume: Institutul Pasteur, aflat undeva în pădurile Guineei Superioare. Am ajuns aici cu mașina spitalului. La intrare, un negru

tinăr și logodnica sa ne-au privit zîmbind, ca pe niște oaspeți de foarte departe și au deschis ușile clădirilor în care se află lăzile cu peste 3000 de tîrtoare cărora li se extrage veninul folosit în industria de medicamente. Primul „locatar“ cu care

MOSCOVA

Culorile muzicii

Reporter prin Uniunea Sovietică, am avut în față locuri și oameni, fapte, întîmplări solicitînd blocnotesul să-și acopere filele. Ele s-au desprins apoi din memoria carnetului de însemnări, transferate în arhitectura reportajului publicat în ziar. Am relatat, de-a lungul anului care se încheie, impresii din locu-

rile legate de numele lui Lenin. Am scris despre munca tinerilor pe care i-am cunoscut în fabrici, pe șantieri, în facultăți. Aflat la Moscova, într-un grup de tineri, am fost rugat să indic numele unui tinăr pe care l-am cunoscut. Numele și elementul care m-a îndemnat să-l rețin. Drept răspuns:

ferior de la conservator, am studiat această concretizare. — Rezultatul? — Primele două tipuri de instalații în 1962-1963. O dată cu citirea muzicii de pe banda de magnetofon, un cristal proiectat din interior luminii în sală. Erau cam mari însă, de aceea au și fost abandonate. În prezent, aflui de la interlocutorul meu — asistent la Institutul de aviație din Kazan — s-a perfectat Crăciunul-1. Un fel de jucărie, care îți dirijează ochiul pe solfege. Afară de „Prometeu“, sugerat ca posibil a fi transpus optic chiar de compozitor, atras de perspectiva imaginii, alte câteva lucrări: „Capriciu spaniol“ de Rimski-Korsakov, „Tablouri dintr-o expoziție“ de Mussorgski, „Primăvara sfîntă“ de Stravinski, „Surale“ de Iarulin, „Prometeu“ reprezintă de fapt un avans. Imagina se formează nu în cristal, ci pe ecran. — Cînd la expoziția națională a fost prezentat un asemenea aparat automat, ziarul a scris ca despre o minune. Doar compozitorii s-au arătat sceptici... Conservatorism? Teama de concurență? Sau, poate ceva din amîndouă. — Idei pentru mai tîrziu? Drept răspuns îmi este indicat turul Suium Beki din palatul prezidențial. Este legat de numele ultimei conducătoare a hanatului și de vreo 60 de legende inspirate și frumuseți ale, contemporană lui Ivan cel Groaznic. Nu peste multă vreme va beneficia de o instalație de convulsie sunet-lumină. Autorii — grupul de tineri, din Institutul de aviație din Kazan. Vîrstă aproximativă, 27 de ani.

NICOSIA

Speranța alungă neliniștea

Nicosia ne-a primit cu uniforme militare și un cer plumburiu. Fără poezie, fără exuberanță exotice, fără albatruine mediteraneane din ilustrațiile lăcuite. Era o răcoare autumnală și astrul iubit de reporterii își găsise, parcă, refugiu în paginile ghidurilor pentru turiști. Insula părea neliniștită. Peste orașul cu ulițe strimbe de bazar oriental și bulevarde largi de metropolă apăsătoare plană, precum pîmbul, încertitudinea. Cînd pinza nopții acoperea cerul, iar prin subsoluri barajate cu streaș-tease (poate la fel de numeroase ca cinematografele) își deschideau porțile, pe caldarîm răsuna, obsesiv, bocăniții mîșcător. Tăceri rău prevenitoare pîndeau la încrucișări de drumuri. — Într-o sală obișnuită de cinema. Cînd muzica năvălește în difuzor, dreptunghiul de pinză captează imagini. Un punct albastru amplificîndu-și dimensiunea. Dispare. Dintr-un colț al ecranului o bandă în roz baleiază. O intersecție de fișii albe pe fondul roșu. Cîteva fracțiuni de secundă numai, pînă cînd se formează un alt spot-verde. Și în timp ce „Prometeu“ lui Scriabin își derulează broderia sonoră, ecranul lansează privitorului combinații de culori. Pus în relief optic, muzica avansează astfel către ascultător. Cîteva minute mai tîrziu îmi este prezentat un tinăr. Brmet, cu ochelari în ramă, are aerul obligat al unui student de prim an III sau IIII. Discuția mea cu Bulat Galcev pornește de la „Prometeu“. — De cînd pasiunea pentru traducția sunet-culoare?

— Ne-a fascinat, pe mine și pe colegii mei, posibilitatea construirii unui aparat electronic care să asociază partituri o imagine vizuală. Cinci ani grupul nostru — format din doi electroniști, un fizician, cu colaborarea unui pro-

tre masa tratativelor. Este un drum cu destule obstacole, pe care doar bunăvoința îl poate defriza, un drum la capătul cărui — să gădăluim a viitorului — se poate afla un Cipru fără uniforme militare, venite din străinătăți. Zeița fermecătoare pe care oamenii au botezat-o Speranța, a început să alunge umbrele neliniștii.

PARIS

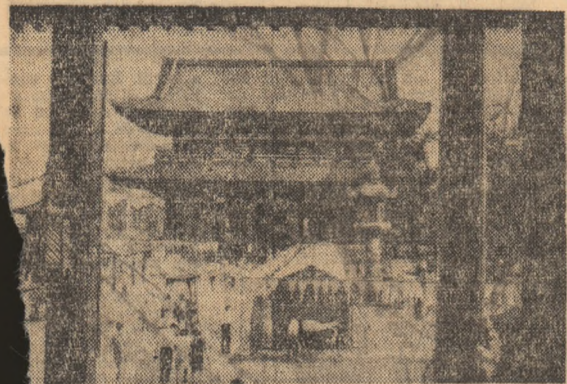
Portret în Montmartre

Intr-o noapte după ora unu, aflîndu-mă la Paris, un prieten mă rugase să-i arăt cum se ajunge în Place du Tertre, acel miraj de romantice plimbări în Montmartre, cu grădinița în mătase roșie, din centru, cu vezele roșii pe mese și sutele de rătăciți hoțari crezîndu-se genii, cu „operele“ de doi franci alături. Treceam așa — beți de lumină și de necunoscut — prin această lume și ne uitam, precum toți, la tablourile expuse, cînd se apropie de noi o fetișcană, o studentă poate la Belle Arte, care ne propuse să ne facă portretele contra sumei de douăzeci de franci. Avea niște ochi triști fata aceea, și-n clipa în care am refuzat-o respectuos (atît de respectuos încît mi s-a părut că i-am fi sărutat mina), în colțul gurii ei albe s-a zăbut o fibră, ca atunci cînd omului îi vine să plîngă. „Oh, domnilor, ce lipsită de noroc sînt! A zis ea. Nu mi s-a oferit azi nici o șansă; n-am cîștigat toată ziua nici un ban...“

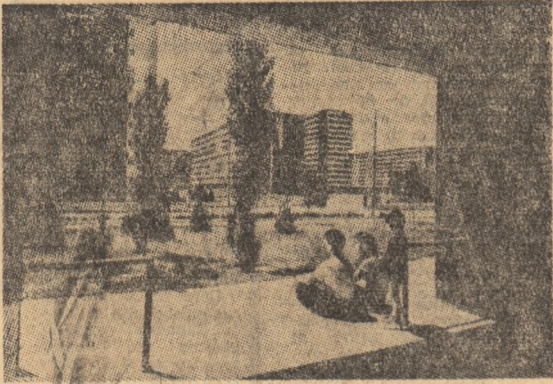
„Ce zice?“, s-a interesat ea, dar am evitat răspunsul. I-am plătit pentru două portrete, i-am sărutat mina cu adevărat și i-am urât „bonne chance“ pentru ziua următoare. A rămas cu monedele-n mîna, parcă ținînd în pumn o vrăbie gata să-și ia zborul. Peste cîteva secunde ne-am trezit cu ea ajungîndu-ne prin mulțime, sfîșind. „Domnilor, vă rog spuneți-mi de ce sînteți nemulțumiți...“ Nu ne mai puteam ascunde. I-am răspuns că, după opinia noastră, are ochi prea blînzi, ceea ce, pentru un artist, poate fi un păcat de moarte. Ea privea clipind. Părea că nu pricepe nimic. „Trebuie să vă așezați în fața modelului cu un ochi mai critic, domnișoară. Talentul nu-i deajuns dacă el nu vă comunică opinia asupra a ceea ce vedeți. Căci lumea vrea și trebuie să fie judecată, numai atunci crede în artist!“. În colțul gurii albe — albă de noapte, de tîrziu, de febrele pe care le dă căutarea succesului — am văzut zăbîndu-se iar fibra aceea care arăta a plîns. „Nu, domnilor! Lumea nu vrea să fie judecată. Trec prin fața mea toți urîții, unorii fiind cu adevărat caraghioase, dar care mă privesc cu superioritate, fiindcă ei au banii, iar eu numai acest cărbune. Ei bine, oamenii aceștia, oricît de sluiți, vor să arate „frumos“ în portretele pe care le facem noi aici. Altfel nu dau zece franci „degeaba“. Numai dumneavoastră... Ah, cum m-ați tulburat... Pentru un artist, da, poate dumneavoastră aveți dreptate. Dar lumea? Trebuie să mai și trăim domnilor...“

MOSCOVA — Bulevardul Kutuzov

TOKIO — Arhitectură tradițională

BELGRAD — Peisaj meridional în noul oraș

• 50000 KILOMETRI • 14 ÎNTÎMPLĂRI •

mii de kilometri scriu în aceste coloane reporterii noștri. Ei nu încearcă, acum, să realizeze un portret al planetei. Două pagini de ziar nu ar fi suficiente pentru aceasta. De aceea, reporterii „Științei tineretului” își asumă doar sarcina, mai modestă, de a vă înfățișa întâmplări culese prin lume.

GLOB

• 50000 KILOMETRI • 14 ÎNTÎMPLĂRI •

...A plecat repede legănatu-și silueta subțire, ușor frîn-... Cine trece azi prin „Place du Tertre” o poate găsi după jumiza pe latura aceea a

grădiniței cu veioze roșii, pe unde stau de obicei niște pictori japonezi...

EUGEN FLORESCU

PRAGA Oamenii își fac daruri...

Asadar, Praga. Am văzut-o, fără întrerupere, cinci zile la rând. În acest sfârșit de decembrie. O Praga personală, autodefinindu-se printr-un capăt de așchii de sticlă, caldă și solidă, elegantă și clevată, rămânând ea însăși peste secole.

neapărat în fața ceasului care vestește, prin defilarea apostolilor și cîntecul cocosului, ora exactă, de mai bine de o mie de ani. Și atunci că undeva, mai sus, prin cartierul cetății, de unde se vede și micul Turn Eiffel al Pragăi, clopoteii catedralei Loreta anunță printr-o melodie suavă, aceeași oră.

Vizitînd-o, pomesti de la palatul Hradcany, căci el domină, ca și cu sute de ani în urmă, capitala Cehoslovaciei. El depozitează amintiri, el este, cumva, memoria istoriei țării și pulsul vieții contemporane care bate sub faldurile drapelului cehoslovac, arborat aici, deasupra reședinței prezidențiale.

In continuare, drumul mărturiilor este captivant, ține de realitate și de legendă. Te întîlnesti cu forța, puterea de creație și marea înzestrare artistică a omului. De la catedrala celebră, în cel mai autentic stil gotic, pînă la Podul Carol, cu o vîrstă de șase secole, pînă la piatră aruncată peste Vltava. Și ajungi pînă la casa cu oarecare străbătut odinioară, spre primăria veche, de însuși Carol al IV-lea. La oră fixă te oprești

LUCREȚIA LUSTIG

HANOI Muzeu în junglă

Undeva, la miazăzi de Hanoi, pe șoseaua strategică nr. 1 care străbate „zona de foc” sfîrșind în teritoriul de neguri al sudului, am trecut pe lângă un muzeu-cimțir. Era un vast și tăcut muzeu al morții, o uriasă încăntă de iarbă sub cerul gol, și acolo, prin lărbă aceea bogată, presărată cu florile strălucitoare, metalice, ale aceluia septembrie tropical, luceau stins epave de avioane. Epave ale avioanelor agresoare doborâte de luptătorii țării din nord. Privelstea lor — care se așeza pe retina mea — și care aveau să se așeze pe retina mea interioară — la capătul unui volaj de multe zile și nopți pînă la sfîrșitul războiului, mi s-a părut mai mult decît simbolic.

zeul-cimțir al avioanelor agresoare. De mil, de multe mil de ori, acest tinăr soldat le-a explicat cu încredință și înțelepciune, după el, să vadă acolo, ce este mai interesant și mai demn de văzut în acest muzeu-cimțir care reflectă eroismul poporului său. Spune toate acestea cu o voce neutră, fără orzolu, fără patetism, cu tobul omului care nu cere nimic, nu impune nimic nimănui.

ILIE PURCARU

SOFIA Ninge pe Vitoșa

Poate pentru că de fiecare dată cînd am întîlnit Sofia, ninge, orașul mi-a apărut în față ca simbolul unei stațiuni montane liniștite în care nimic nu trădează agitația metropolei, goana febrilă

a pistonilor pe străzile aglomerate. Secretul circulației orășenești fără zgomot și nervi avem să-l aflăm abia atunci cînd urcăm pe muntele Vitoșa, am văzut Sofia întinsă de la o margine a ori-

zontului pînă la cealaltă. Orașul cu 850 000 locuitori ocupă o suprafață aproape neversimilă de mare.

Ninge liniștit și orașul pare sub plaja de alb mat calm decît de obicei. Cred că am văzut atunci cea mai albă iarnă din viața mea. Și mai cred că la Sofia există din decembrie pînă în februarie cele mai albe ierni europene. Afirmatia pare a fi și năvă și pleonastică. Și totuși, aici, în inima Balcanilor, străjuită de Vitoșa — muntele frigidifer — stăruie toată iarna o temperatură convenabilă conservării zăpezilor. La cabana de pe Vitoșa era cald și se bea țuică fierț ca la noi acasă, iar eu priveam orașul alb, avînd încă o dată certitudinea că Sofia este înconjurată de o puternică centură industrială și este autorea unei cincimi din producția marfă a Bulgariei. Orașului turistic, aparent ca și peisajul de carte poștală al văii Prahovei de la noi, care ascunde o veche și rodnică industrie, Sofiei i se adaugă o salbă de fabrici și uzine. Lărgimea orașului, vastul rezervor silvestru care absoarbe noaptea carbonul emanat de coșurile înalte fac însă invizibilă prezența industriei în acest oraș.

ATANASIE TOMA

STOCKHOLM Originalitățile nordului

Stockholm, orașul lagună, supranumit „Veneția nordului” datorită mîrilor lui de lacuri, care are totul din măreția, dimensiunile, explozia și atracția marilor metropole, te cucerește prin ceea ce are al inedit, așchii de sticlă, prin descoperirile ce te faci la fiecare pas. Te plimbi pe o stradă, în dreapta ai zgîrie-nori, iar în stînga o stîncă roșie-că-lătoresc cu metroul dintr-un cartier intr-înălț pe sub pămînt și peste poduri ca niște arcuri suspendate pe sub care trec vapoarele; cobori dintr-un autobuz, urci în tramvai, continui drumul cu o salupă... Toate mijloacele de transport au culori vii. Suedezii au un cult al culorilor și luminii. Străbăți lă-mense hale subterane de flori aduse, în fiecare dimineață, cu aeronavele de pe rivierile franceză și italiană, și te îmbeți de un parfum universal. Vizitezi muzeul — Stockholm are peste 40 de muzee — de o originalitate unică: „Vasa” — un vapor de acum 500 de ani — Muzeul sporturilor sau al tramvaielor. Muzeul artei moderne unde privești tabloul marelui scriitor Strindberg și alții, în același timp, vorbind. El și alte personalități suedeze. Portrete... vorbitoare. Mergi pe străzi și aburul fierbinte iese prin crăpăturile asfaltului. Străzi încălzite. Te atrag vitrinele înverzite, recelente și împănate ale filmelor, magazinelor care vind arme de foc veritabile, plimbările regelui pe străzi în caleasca lui de aur.

În acest cadru, este demn de făcut cîteva observații, privind viața tineretului. Îi întîlnesti — învălînd cu silință în scoți și facultăți, lucrînd cu rîvnă în uzine și instituuți, dar și folosînd din plin posibilitățile de distracție și amuzament adesea generate de elemente noive. Vizionează filme-varieté, un amalgam de scurt-metraje de groază, streaptease, scurte și dramatice istorii ale călătorilor de comori, western etc., sau lung-metraje cu teme de sexualitate inexplicabil intitulată cîntic.

Unii par să nu vadă la Stockholm decît beatnici și beaștice. Desigur, aceștia există și prezența lor este perceptibilă în peisajul capitalei suedeze. Dar fenomenul pe care ziaristul străin îl sesizează cu pregnantă la Stockholm, în contact cu generațiile noi, este fără îndoială largă disponibilitate a tineretului pentru ideile generoase de pace și progres, adesea susținute de eforturile pentru înălțarea fa-cărilor de război de pe suprafața Terrei. Pe străzi, în pietre, în fața unor ambasade, deseori întîlnesti coloane masive care cer încetarea războiului din Vietnam sau chemă la ajutoarea țărilor slab dezvoltate. Dinco-la de extravagantă, de o exuberanță generată de vîrstă, rămîne un fapt incontestabil: receptivitatea generației tinere a Suediei față de marile probleme contemporane.

VASILE CĂBULEA

TOKIO Cîntec pentru Okinawa

Actorul era foarte îndatoritor. Regizorul la fel. Mergeam pe străzile vii luminate ale cartierului peștir, pitoresc, Sijuku din Tokio, făcînd-ne cu greu loc printre mulțimea de oameni — mai ales femei — care forțoteau pe străzi. Reclame imense, violente puse în evidență de lumina multicoloră și dădeau senzația că, fără voie, traversezi un complicat platu de filmare. De după geamurile ușilor pîndeau fețe cu priviri rotunde așteptînd ca în localurile minaturalizate să intre clienții. Sursul lor era vag iscoditor, lă-sind-se sugerat de fețele de ceară cu prudență fără nici o urmă de îndecentă. Odată hotărît să alegi localul pentru cîntă, aceste fețe care pîndesc calm lumea străzii, invitînd ceremonios și sobru călătorul, te înconjoară cu amabilitate, îndepîlnindu-și obligativitatea de gazde cu o dină de priviri și zîmbiri.

Deci, trecem într-o seară de sfîrșit de august pe străzile cartierului Sijuku din Tokio care cuprind două din cele 14 milioane de locuitori ai orașului. Dorim să cunoaștem și un local mai puțin fastuos? ne-a întrebat regizorul.

Am acceptat. Am urcat treptele ușor spiralate, îngrustate ale unei modeste case cu etaj (multe din clădirile cartierului nu impresionează prin înălțime; poate și din cauza repetatelor cutremure) ale restaurantului „Okinawa”. Spațiul localului nu depășea cu mult dimensiunea unui hol mai mare. În stînga, un bar modest, a cărui personalitate era atenuată de lumina filtrată a becurilor colorate. Ne-am întîmpinat cu o plecătuie de deoc aî-garnică, patronul. Intr-un colț al localului, un tinăr cîntă dintr-un instrument semănînd vag cu fluielul românesc, în surdina, pentru sine. Se oprea pentru o clipă, scribea dintr-o sticlă de înghețitură de sake (băutura obținută din orez fermentat) apoi își relncepea cîntecul străbătut de sentimentul tragic al unei năzuințe anulate.

— Vin aici, mi-a spus regizorul, oameni originari din Okinawa. Mulți din ei au părăsit insula în semn de protest împotriva bazelor americane. Cîntecul este un mod de a-și rosti durerea.

În centru sau în cartierele noi peceea arhitectonică a balcanilor se estompează, însă stilul modern, deopotrivă dictat de confort și economic prefigurînd azi pretutindeni în lume același stil urban format din patulătere verticale sau orizontale. Cel mai nou cartier al Sofiei este fostul „Oraș al festivalului” și în care s-au mutat după plecarea ospetilor din lumea întreagă locatarii definitiv, sofioții.

Ninge cu fulgi mari și albi și puțin se încumetaseră să urce pînă la cabanele de pe Vitoșa. Și totuși, aici, în zilele de odihnă, aproape jumătate din efectivul uman al capitalei bulgare (o atestă statisticile și, cel mai sigur... încasările unităților comerciale) se mută pentru cîteva ore pe povîrnirile albe, la săniuș, ski, sau pur și simplu pentru cîteva metri cubi de ozon sau cîteva ceușe de țuică fierț. După preferințe!

Ninge cu fulgi mari și albi. O imensă plapumă albă se așternea cu fiecare clipă peste oraș și aerul încremenise într-o liniște de vată.

mi-a explicat din nou regizorul. La plecarea cet prezenți, care ne urmăriseră cu interes gesturile ne-au salutată cu înclinarea către pămînt a frunților și surisuri prietenoase. Din spatele dansatorului pe care pentru arta lui îl aplaudasem sincer. După ce-și executase numele de dans, îmbrăcuse halatul de barman. O draperie dată înălțuri, ne-a dus în fața minunatei dan-

soare. Spăla vase. Solista cu față de învătătoare în vîrstă, furna ceremonios în paharele clienților sămîc, continuîndu-și apoi cîntecul clădit din ură și încredere. Tonul aspru care se înstăruia pe alocuri în melodie, mărturisirea, mi s-a părut, speranța celor ce se înfîlșec aici seara, chemați de cîntecul Okinawei.

NICOLAE DRAGOȘ

VARȘOVIA Coordonate arhitectonice

În Varșovia, la castelul Wilanow, unde, cu mulți ani în urmă, s-a deschis primul muzeu pentru public, la un din intrări am întîlnit o inscripție în mozaic: „Ușa deschisă pentru toți”. La un alt muzeu am privit fotografiile imense, documente zguduitoare din timpul celui de al doilea război mondial. Orașul a fost transformat în ruine, oamenii lui erau spînzurați, împușcați fără nici o judecată și asta pentru că Varșovia, varșovienii n-au vrut să ingenucheze în fața invadatorilor. Dar sub ruine oamenii gîndeau la viitor, orașul trăia chiar și transformat în scrum și moloz. Un tanc fascist s-a repezit în zidurile unei biserică. Zidul însă s-a strîns în jurul lui și monstrul a rămas înfîpt pentru vece între cărămizi.

Din 1 300 000 de locuitori cît avea orașul înainte de război, supraviețuiseră doar 22 000. Muzeele, opere de artă de o valoare inestimabilă au fost transformate în ruine, în hăndări. Au început să fie adunate cu peneta și în mina meșterilor restauratori fiecare obiect, fiecare castel a început să-și capete strălucirea de altădată. Cei care în celelule „tramvai” de sub clădirea Gestapoului (azi Muzeul Martirilor) scriau pe pereți: „Vom învinge!” sau „Doamne cum mai bat!” — au început munca pasnică. Orașul apare azi ca un oraș modern care se înalță pe verticală. Palatul culturii nu

mai e singura clădire înaltă din oraș ci abia mai tîne pierd „concurtenți” blocurilor din jurul său. Intr-o discuție cu un arhitect, am mărturisit sincer că nu cred că eu mai pot scrie ceva despre Varșovia decît că e un oraș modern, o capitală. Fără să-l fi rugat, m-a condus din nou în cartierul vechi. Știam că aici toate casele au fost refăcute absolut așa cum a fost înainte, înclînt privind pinzele lui Canaletto ai impresia că vezi cartierul de azi. Am aflat că fiecare centimetru de pictură a fost mărit la maximum pentru a redă clădirilor toate detaliile. Mi-a arătat o casă. Aici — spunea el, proprietarul casei a scos o cărămidă de acolo de sus, pentru ca porumbelii să poată intra în pod să-și facă cuiburi. Casa a fost complet rasă de pe fața pămîntului. A fost însă reconstruită și tot fără acea cărămidă iar porumbelii, cei care au mai supraviețuit, s-au întors la casa lor.

Tot arhitectul de care vorbeam, mi-a desiecut pe o masă schița unui nou bloc. Azi — spunea el — sîntem la etajul 18, mine, începem la următorul. Azi s-au născut cei mai mici cetățeni ai Varșoviei, mine și născ alții; orașul crește în fiecare zi. Am pornit iar pe marile bulevarde ale Varșoviei și fiecare dintre ele mi s-au părut largi porți, deschise pentru toți pritenii.

GH. NEAGU

VIENA Sub castani, în Prater...

Vota bună specifică vieneză — Gemütlichkeit — are o reputație atît de zdrăvînt înălțată prin tradiție sau, mai bine zis, prin perpetuarea obiceiurilor turistice, încît călătorul care aștepte prima oră în Viena așteaptă să-l asalteze pe loc valuri de muzică spumoasă, zumzet de baluri, chiot de vodlere la petrecerile din Grinzling — vrea adică să vadă cu ochii, aproape, „sîngele cald, vienez” pulsînd în arterele Capitalei. Spre imediată uimire a unui asemenea naiv călător privirea și auzul nu prind însă decît înfățișarea și ritmul unui oraș de predominantă sobrietate. Valurile de muzică curg la Viena doar în sălile de concert sau în impozanta Stadtopera, unde cîntă într-adevăr mari solisti ai lumii, însă mai ales pentru melomanii în stare să plătească costul foarte ridicat al unui bileț. Baluri nu se mai fac decît o dată pe an, toamna, pentru domnișoarele din familii repute care au implinit 18 ani și care își fac cu acest fastuos prilej „intrarea în lume”. Iar Grinzling (cartier marginal al colinelor vîrstate de via) împodolit artizanal, păstrat vînt patriarhal, e plin de încheștate de turiști străini, care beau un pahar cu vin alb și ascultă cîteva valuri cîntate la vioară, străduindu-se din toate puterile să participe neapărat la veselia specific vieneză. la celebra și contagioasă „gemütlichkeit”.

Vienezul, ospitalier și politic, lasă din toată inima oaspetele să se bucure de ceea ce-i poate oferi cu adevărat orașul și... își vede de treabă. Iar cînd e vorba de treabă, vienezul are rigoare și seriozitate lăsînd manifestarea dominantă sale, — de fapt incontestabilă — adică voia bună, pentru timpul liber. Și astfel, străzile Vienei sînt di-

minează aproape pustii; cele 1200 de cafenele sînt loc de popos doar pentru bătrîni, care-și sorb pe îndelete cafeaua citind în liniște ziarle fixate pe un suport de lemn. De altfel nici seara, celebrele cafenele vieneză — unde susurii în surdina o vioară și un pian — nu știu ce înseamnă aglomerația, după cum nici băsurile nu sînt luate în timpul săptămîinii cu asal. Vienezul, fie el tînar sau vîrstnic, pretuiește odihna nopții, stimînd, cu predilecție, munca și studiul zilei. Pricînză pentru care, fie și în orele de seară, cinematografele — (poate și din pricina costului ridicat; ca și cele de boulevardier, ca și cele de musichall de altmînter neexcesive numerice.

Parcurile, cu farmecul lor știut din opere, — obligatoriu mici unde pe inserate orchestre mici cîntă Lehar și Strauss — au vizitatori înfîmptăritori și arareori tineri. Numai Praterul, uriașul parc deschis în permanență tuturor iubitorilor de distracții populare — de la 1 la 100 de ani, cum spun vienezii — e animat, totuși, aproape exclusiv de tineret: gigantica riesenrad, vicijolișul montagne-russe, „castelele groazei”, cursele de automobile lipituan, tragerile la țînță de toate felurile, fotbalul cu minivie, amuză plcurile de fete și băieți care trec vioși de la una la alta... Dar chiar și aici, sub castanii înfloriți de pe aleile Praterului vizitat primăvara, voioșia vienezilor nu se manifestă cu o zgomotoasă exuberanță. Faimoasa „gemütlichkeit” se întoarce, probabil, înăuntrul celor ce petrec, voia bună avînd un a-nume conținut interiorizat prin educație ceea ce nu-l alterează, însă, în nici un fel autenticitatea.

VIORICA TĂNĂSESCU

PARIS — Vedere aeriană

Primire la C.C. al P.C.R.

Tovarășul Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., a primit, la 30 decembrie, delegația de activiști ai P.C.U.S., condusă de G.A. Kisilov...

A fost de față I.S. Ilin, însoțit cu afaceri ad-interim al U.R.S.S. la București.

În timpul vizitei în România, delegația a purtat discuții la secția relațiilor externe a C.C. al P.C.R., a vizitat obiective economice și instituții de cultură și artă din București și județul Argeș.

Luni, după-amiază, delegația a plecat spre patrie.

Bilanț economic

• Direcția municipală de statistică București anunță că întreprinderile industriale din municipiul București au realizat planul anual la producția globală cu două zile înainte de termen.

• Industria municipiului și județului Brăila a înregistrat la sfârșitul anului 1968, o creștere a producției cu 12 la sută mai mare față de realizările anului trecut.

DONAȚIE

Luni dimineața, acad. Athanasie Joja, vicepreședinte al Academiei, a primit pe ambasadorul R. P. Albaniei la București, Josif Pagaca...

Un număr de 3.000 de exemplare din această lucrare urmează să fie donate Universității de Științe din Tirana.

DECLARAȚIILE

PREȘEDINTELUI I. B. TITO

INTR-UN interviu acordat directorului general al Radioteleviziunii din Belgrad, președintele R. S. F. Iugoslaviei, Iosip Broz Tito, a subliniat că R. S. F. Iugoslaviei este gata să colaboreze cu țările care doresc să colaboreze cu Iugoslavia pe baza egalității în drepturi...

Astăzi nu mai poate fi aplicată practica rezolvării problemelor politice în primul rând referitoare la situația din Orientul Apropiat, președintele R.S.F. Iugoslaviei și-a exprimat îngrijorarea față de evoluția evenimentelor și a spus: „Ne străduim prin toate mijloacele noastre să contribuim pentru a se ajunge într-un fel la rezolvarea pașnică a acestui problemă”.

În ce-l privește, țările neamajate prezintă o înclinare la nivel înalt al șefilor de stat.

și guvern în anul 1969, la care se va examina situația actuală, a arătat președintele Tito. În legătură cu dezvoltarea intensă a R. S. F. Iugoslaviei, președintele Tito a declarat că s-a reușit să se stabilizeze situația economică și a încetat creșterea prețurilor, iar dinarul a devenit astăzi o valută stabilă.

UN MESAJ AL

PREȘEDINTELUI HO ȘI MIN

• PREȘEDINTEL R. D. Vietnam, Ho Și Min, a adresat cu ocazia Anului Nou un mesaj de felicitare prietenilor americani care luată împotriva imperializării a S.U.A. în Vietnam. În cursul anului 1968, se arată în mesaj, guvernul Statelor Unite a fost nevoit să înceteze necesitățile bombardamentelor asupra R. D. Vietnam. Aceasta este o mare victorie a întregului popor vietnamez...

Comandamentul militar american a anunțat că la 1 ianuarie va trimite o delegație pentru o nouă întâlnire cu reprezentanții Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud în vederea predării celor trei prizonieri americani care au fost eliberați în urma unei hotărâri a Comitetului Central al F.N.E. — amintă agenția Associated Press.

La adăpostul nopții, patru elicoptere israeliene au aterizat pe aeroportul din Beirut și au distrus 13 avioane aparținând companiilor arabe de aviație. Atacul a provocat reacții imediate în întreaga lume, deoarece primejdiile pe care le implică sînt dintre cele mai grave.

Cele întimplate pe aeroportul din saph-la libaneză complică găsirea unei soluții politice acestui conflict de lungă durată, care a generat destule vărsări de sânge. În cadrul Consiliului de Securitate, care a examinat evenimentele din noaptea de sîmbătă, s-a subliniat că atacul israelian este inadmisibil, că acestea acte de violență contravin legalității internaționale.

Consiliul de Securitate din noiembrie 1967. Violenta, indirect de instigare și de împerechere, învechită atmosfera din Orientul Apropiat, are grave urmări și trebuie condamnată. Limbajul brutal al forței

nu poate restabili încrederea între țări, nu poate reduce pacea într-o zonă biniuită de furtunile războiului. Speranțele într-o rezoluție pașnică, născute o dată cu „misiunea Jarring”, primesc o serioasă lovitură prin ultimele evenimente.

Opinia publică din țara noastră decaprobă acțiunea întreprinsă de Israel, considerînd că asemenea acte grave urmări și trebuie condamnate. Limbajul brutal al forței

Opinia publică din țara noastră decaprobă acțiunea întreprinsă de Israel, considerînd că asemenea acte grave urmări și trebuie condamnate. Limbajul brutal al forței

a lumii. România consideră că popoarele Orientului Apropiat au nevoie de o atmosferă de securitate și de încredere pentru a-și consacra energiile proprii lor. Înfruntările armate, elocurile agroceroase nu servesc intereselor popoarelor din această nevroasă zonă, ei acelor care imperialiste care — înfuzind stările de cordare — urmăresc să-și impună domnia lor într-o regiune strategică de mare importanță. Criza din Orientul Apropiat nu poate găsi soluționarea prin retragerea trupelor israeliene din teritoriile ocupate și prin rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor care popoarele regiunii sînt confruntate. Zăngănitul armelor, politica de anexiuni sau refuzul de a recunoaște dreptul poporului la existență de sine stătătoare contravin intereselor pacii, destăderii în Orientul Apropiat și în lumea Belar, atacul de la Beirut subminează eforturile pentru a reduce liniștea în acest frământat colț al planetei.

Opinia publică din țara noastră decaprobă acțiunea întreprinsă de Israel, considerînd că asemenea acte grave urmări și trebuie condamnate. Limbajul brutal al forței

Opinia publică din țara noastră decaprobă acțiunea întreprinsă de Israel, considerînd că asemenea acte grave urmări și trebuie condamnate. Limbajul brutal al forței

Un act cu consecințe periculoase

Consiliul de Securitate din noiembrie 1967. Violenta, indirect de instigare și de împerechere, învechită atmosfera din Orientul Apropiat, are grave urmări și trebuie condamnate. Limbajul brutal al forței

Ziua națională a Cubei Adunarea festivă din Capitală

Luni după-amiază, în Capitală a avut loc o adunare festivă organizată de Consiliul Central al U.G.S.R., Comitetul Central al U.I.C. și Comitetul municipal București al P.C.R., cu prilejul celei de-a X-a aniversări a Zilei naționale a Republicii Cuba.

Au luat parte la adunare tovarășii Ilie Verdet, membru al Comitetului Executiv al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Dumitru Popa, membru suplent al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei, Petru Burlacu, adjunct al ministrului afacerilor externe, reprezentanți ai organizațiilor de masă și obștești, ai unor instituții centrale, oameni ai muncii din întreprinderi și instituții bucureștene, oameni de știință, artă și cultură, ziaristi.

Au fost prezenți membrii Ambasadei Republicii Cuba în București.

Adunarea festivă a fost deschisă de tovarășul Dumitru Popa. Despre însemnătatea acestei aniversări a vorbit tovarășul Bujor Alimșan, membru al C.C. al P.C.R., ministrul marelui comerț. Evocînd lupta poporului cubanez pentru înlăturarea opri-mării străine și edificarea vieții libere și independente, vorbitorul a relevat că, prin proporțiile și caracterul său, prin importanța sa pentru poporul cubanez, revoluția din 1959 constituie un eveniment fără precedent în istoria continentului latino-american. Revoluția cubaneză — a subliniat vorbitorul — a devenit un exemplu de înflăcărilor pentru toți patrioții din țările latino-americane în lupta pentru libertate și progres. Tocmai de aceea, revoluția cubaneză a devenit o forță motrice a unității și atacului din partea centurilor imperialiste americane și a agenților săi.

După ce au fost relevate succesele obținute de poporul Cubei sub conducerea Partidului său Comunist, vorbitorul a arătat că poporul nostru se bucură din toată inima de realizările oamenilor muncii din Cuba prietenă.

Așa cum arăta secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român,

președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, „Între România și Cuba, între popoarele și partidele noastre comuniste s-au stabilit legături trinitice, de colaborare și prietenie frățească. Constatăm cu satisfacție că relațiile dintre cele două țări se dezvoltă nelincet în toate domeniile de activitate — politică, economic, cultural-științific — în spiritul deplin egalității și simetriei reciproce”.

Poporul român, a spus tov. Bujor Alimșan, transmite poporului frate cubanez urările sale de prosperitate și de noi succese în edificarea socialismului.

A luat apoi cuvîntul Jesus Barreiro Gonzalez, ambasadorul Cubei la București.

La 1 ianuarie, a spus vorbitorul, poporul cuban sărbătorește încă un an de triumful însurecției, cea de-a X-a aniversare a eliberării patriei sale. Astăzi, la un secol de depărtare de primele lupte, vocea Cubei revoluționare se înalță liber și mîndră, fără lanțuri și tutele străine, demnă să exprime sentimentele poporului nostru. Referindu-se la dezvoltarea economică a Republicii Cuba, Jesus Barreiro Gonzalez a spus, printre altele:

În ce privește exploatarea resurselor energetice, Cuba se află în fața unor perspective îmbucurătoare, datorită descoperirii unor importante zăcăminte de petrol. Efortul nostru fundamental, a spus vorbitorul, se îndreaptă astăzi în domeniul sferajului și în acest sens, pe baza unui acord semnat între guvernul cuban și guvernul român, în Cuba au sosit de curînd primele instalații de foraj și primii specialiști români. Acesta este un bun exemplu care ilustrează minunatele legături de prietenie între popoarele, partidele și guvernele noastre.

În încheiere, ambasadorul Jesus Barreiro Gonzalez a transmis, cu prilejul Anului Nou, felicitări Partidului Comunist Român, secretarului general al C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, guvernului și poporului român.

Ansambliul Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor a prezentat, apoi, un frumos spectacol de cîntece și dansuri românești și cubane.

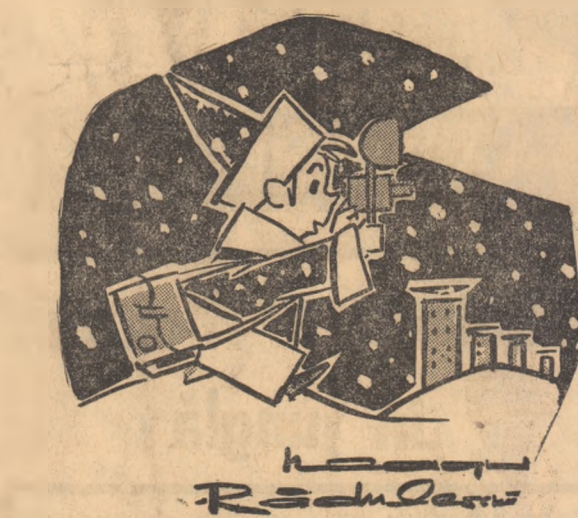
CINEMATOGRAFE

- BECKET rulează la Patria (orele 10; 13,30; 17; 20,30). MOARȚA LUI JOR INDIA-NUL rulează la Republica (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45). FIAMORA rulează la ANTA SEARĂ MĂ DORISEZ rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45). — București (orele 9,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). Modern (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45). URLEȘTI, LUPȘII rulează la Capitală (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21). Feroșoviar (orele 9,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). PROFESIONISTI rulează la Festival (orele 9,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). AVENTURILE LUI TOM SAWYER rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,45; 16,45; 20,30). NOAPTEA rulează la Central (orele 10; 13,30; 21). AVENTURA rulează la Central (orele 9,30; 11; 13,30). ÎNTOARCEREA VRAJITORELUI rulează la Lumina (orele 9,45; 11,30; 13,30; 16,45; 20,45). O SUTĂ UNU DALMATIENI rulează la Doina (orele 9; 11,30; 13; 16,30; 18,15; 20,30). MONDO CANE rulează la Timpuiri Noi (orele 9-21 în continuare). MADE IN ITALY rulează la Excelsior (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30); Arta (orele 9-15,45 în continuare); 18; 20,15). OARȘII MAGICI rulează la Gravia (orele 9; 11; 13; 16; 18,15; 20,30). OPERAȚIUNEA SAN GENARO rulează la Intrarea (orele 9,15; 11,45; 20). SAMURAIJI rulează la Buzzești (orele 15,30; 18; 20,30). JUDOKA, AGENT SECRET rulează la Dacia (orele 8,30; 10,30; 12,30; 14,30; 16,30; 18,30; 21). COLENA (ambele serii) rulează la București (orele 9,30; 12,30; 15,30; 18,30); Floarea (orele 9; 11,30; 14,30; 17,15; 20). Miorita (orele 9,30; 12,30; 16,30; 19,30). TARZAN OMUL MĂIMUȚĂ, FIUL LUI TARZAN rulează la Unirea (orele 15,30; 19). FIUL LUI TARZAN rulează la Progresul (orele 16,30; 14,30; 16,30; 18,30; 20,30). WINEYU (seria a III-a) rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,15). BLESTEMUL RUBINULUI NRGRU rulează la Drumul Sării (orele 15; 17,45; 20). HOMBRE rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30); Munca (orele 16; 18; 20). ZIUA IN CARE VIN PEȘII rulează la Cîulești (orele 15,30; 18; 20,30); Popular (orele 15,30; 18; 20,30); Rahova (orele 15,30; 18; 20,30). DUELUL LUNG rulează la Cotroceni (orele 15,30; 18; 20,30). LUSTEAGUL rulează la Pacea (orele 15,30; 18; 20,15). TREI COPII MINUNE rulează la Cringăși (orele 14,30; 16,30; 18,30; 20,30). PRINTESA rulează la Volga (orele 9-16 în continuare; 18,15; 20,30). CĂDEREA IMPERULUI ROMÂN rulează la Viitorul (orele 10; 15,30; 19). VERA CRUZ rulează la Aurora (orele 9,30; 11,45; 14; 16; 18,15; 20,30); Tomis (orele 9-15,45 în continuare; 18; 20,15). VARĂ FIERBINTE rulează la Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45). PLANETA MĂIMUȚELOR rulează la Mosilor (orele 15,30; 18; 20,30). CE NOAPTE BĂIEȚI rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

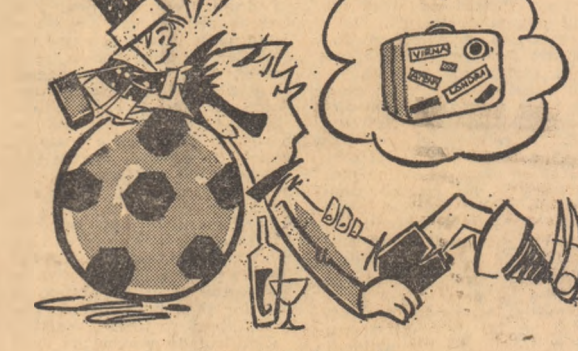
SĂTIRĂ UMOR

— Sînt și cîțiva tineri de talent în teatru, nene directore! De ce îi ții, la grămadă? Să mucegiască? —

— Ai prins rădăcini pe premiul I? — Nu, am prins rădăcini în anul I! —

— Hei! Trezește-te, începe un an nou! —

— Nu mai insistă! Nu vezi că n-avem condiții să ne pregătim estunea? Cum să țoceti în fumăria asta? —

...dar se completează

— Mă rog, de ce pescuiri atîtea neologisme? — Pentru un volum de critică, cezi bina... —

Epigramiști români file dintr-o antologie ION I. PAVELESCU Bardului Cîncinat care recita versuri unei domnișoare într-un salon... Fe cînd o farmecă cu struna, Privind chelia-l acilptoare, Mă-nireb mirat: pe bistă însoare, Cum poate s-o-nălțeară luna? Unul poet, autorul unui volum de 100 sonete ce costă 2 lei. Doi lei o sută de sonete! Cum vrei să ți le lan poet, Cînd, după preful dumată, Nu face unul, cînel parale! RADU COSMIN Aici scrie doar scheletul Lui Cosmin, nu și poezul, După cit s-a cercetat Bardul nici n-a existat! O frumoasă poezie Lui Năică i-am dictat; El a scris-o pe hîrtie, Deel noi am colaborat... D. TELEOR Unul plagiator. Dacă uneori îl scrie Versuri proaste, nesărate, Vrea și el ca să se gite; Că nu toate-a plagiate.

TELEVIZIUNE

- MĂRȚI, 31 DECEMBRIE 1968 • De la 21,30 la ora 4,30 — PROGRAM SPECIAL DE REVELION, la care își vor da concursul cei mai buni interpreți de muzică populară și ușoară, precum și comici vestiți ai teatrelor noastre de estradă. MIERCURI, 1 IANUARIE 1969 PROGRAMUL I • 13,30 — Telex T. V. • 13,40 — LA MULȚI ANI, COPII! • 14,30 — Concurs internațional de sărituri de la trambulină (Transmisie din R. F. a Germaniei). • 16,30 — Selecțiuni din programul de Revelion. • 19,00 — Telex T. V. • 19,30 — Filmul artistic: „Răpirea fecioarelor”. • 21,00 — Almanahul cu surprize. • 22,00 — Romante. • 22,25 — Premieră muzicală. • 23,15 — Telex T. V. PROGRAMUL II • 20,00 — Obicurile de Anul Nou din întreaga lume. • 20,30 — Muzică populară românească în ediție specială. • 22,00 — Imagini pe portativ. • 22,30 — Închiderea emisiunii. JOI, 2 IANUARIE 1969 PROGRAMUL I • 12,00 — Concert simfonic. • 13,00 — Închiderea emisiunii de dimineață. • 17,30 — Călătorie muzicală pe... 16 mm. • 19,00 — Telex T. V. • 19,30 — Cerșetudini — anchetă T. V. • 20,00 — Filmul artistic: „Scrisori misterioase”. • 21,30 — Selecțiuni din programul de Revelion. • 22,30 — „Takarakuka” — decembrie 1968. PROGRAMUL II • 20,00 — Telex T. V. • 20,05 — În arena circului. • 20,30 — Mîndru — joc pe la noi. • 21,25 — Desene animate. • 21,35 — Selecțiuni din operete. • 22,30 — Închiderea emisiunii.